

MAGYAR
KÖNYVTÁ

47

KUNOSSY.
SZILÁGYI
ÉS TÁRSA
BUDAPEST

A Magyar Könyvtár

60 kötetének

Betűrendes tartalommutatója.

	Kötet
Ábrányi Emil, Márcziusi dalok és egyéb költemények	1
id. Ábrányi Kornél, Jellemképek a magyar zenevilágból	47
Ágai Adolf (Porzó), A Viola Vera s egyéb elbeszélések	9
Aischylos, Agamemnon, fordította Váradi Antal	35
Dr. Áldásy Antal, Pázmány Péter élete, nyolcz képpel	47
Ambrus Zoltán, Kevélyek és lealázottak, hét elbeszélés	8
— Hajótöröttek, nyolcz elbeszélés	8
— Árnyék-alakok, hét elbeszélés	8
— Berzsényi báró és családja	8
Amerikai elbeszélők. Bret Harte, Mark Twain, Stockton, angol- ból fordította Szappanos Aladár	9
Angyal Dávid, Bethlen Gábor életrajza, számos képpel	47
Gróf Apponyi Albert válogatott beszédei. Összeállította Kőrösi Henrik. Gróf Apponvi Albert arcképével	47
Arany János válogatott balladái. Riedl Frigyes bevezetésével	1
— Toldi, költői elbeszélés	1
— Toldi estéje, költői elbeszélés hat énekben, bevezetés- sel ellátta Bánóczi József	2
— Az első lopás. Jókai ördöge. Bevezetéssel ellátta Komá- romy Lajos	2
Balogh Pál, A magyar faj uralma	48
Barnum milliói. Barnum önéletrajzából átdolg. Domokos Elek	9
Bárony István, Vadásztörténetek	9
— Szól a puska. Természeti képek és vadásztrefák	9
Becksky László, Amerikába és vissza, uti kalandok	10
Benedek Elek, Apró történetek	10
Beöthy Zsolt, Báró Wesselényi Miklós	48
Berzeviczy Albert, Magyar utazók Olaszországban a mult szá- zad első felében	48
Berzsényi Dániel válogatott versei	2
Boccaccio, Válogatott elbeszélések a dekameronból. Fordította és bevezetéssel ellátta Radó Antal	10
Bourget, Három elbeszélés. Fordította Hevesi Sándor	10
Bracco Roberto, Hűtelen! Vigjáték három felvonásban. Fordi- totta Radó Antal	35
Brieux Eugene, A bölcső. Színmű 3 felv. Ford. Gábor Ignác	35
Brodarics históriája a mohácsi vészről. Fordította, bevezetés- sel és jegyzetekkel ellátta Dr. Szentpétery Imre	48
Bródy Sándor, Emberfejek	11
— Hőfehérke. Regényes színjáték 3 felvonásb. előjátékkal	35
E. A. Butti, Az erkölcstelen. Elbeszélés, olaszb. ford. Tóth B.	11
Byron, Manfred. Fordította Ábrányi Emil	35
— Kain. Misztérium. Fordította Mikes Lajos	36
Capuana, Castelnuovo, Olasz elbeszélők tára. Ford. Tóth Béla	11
Charles de Berkeley, A kis márkíné. Regény Ford. Lándor Tiv.	10
Church J. A., Római élet Cicero korában. Ang. ford. Szilasi Móric	49

Cicero beszéde Verres ellen. A műkincsekről. (De signis)	
Latinból fordította, bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Gurnesevics Lajos	50
Collins Wilkie, Párbaj az erdőben. Ford. Mikes Lajos	11
Conan Doyle, Doktor Holmes kalandjai. Detektív történetek. Fordította Lándor Tivadar	12
Coppée François. Henriette. Elbeszélés. Fordította Bottlikné Tölgyessy Margit	11
— Adós fizess! Regény, fordította Tóth Béla	12
Cyprian (Andor József), Margitka szökése és egyéb tört.	13
Dr. Csánki Dezső, Rajzok Mátyás király korából	48
Csehov Antal, Falusi asszonyok és egyéb elbeszélések. Ford. Szabó Endre	12
Csokonai Vitéz Mihály, Dorottya, vagyis a dámák diadalma a farsangon. Furcsa vitézi versezet IV. könyvben. Bevezetéssel ellátta Négyesy László	2
De Amicis Edmondo. A bor és egyéb apróságok. Olaszból fordította Tóth Béla	13
Deák Ferencz 1861-iki első felirati beszéde	49
Deák Ferencz második felirati beszéde. Bevezetésül Beöthy Zsolt emlékbeszéde, Deák Ferencz születése századik fordulójának egyetemi ünnepén	49
Demosthenes Philippikái. Fordította, bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Borsos Károly	49
Dickens Charles, Vázlatok. Ford. G. Pogány Irma és Margit	13
Dóczi Lajos, Csók. Vigjáték négy felvonásban	36
— Csokonai	50
Dosztojevszkij M. Tivadar, A játékos naplója. Regény, orosz eredetiből fordította Szabó Endre	13
Dumas Sándor, A kaméliás hölgy. Színmű. ford. Szemere Attila	36
Endrődi Sándor, Ghitta. Az otthon világából	15
Esküdtek és esküdtbírák törvénykönyve Irta K. Nagy Sándor, pestvidéki kir. törvényszéki bíró	50
Falk Miksa, Erzsébet királynéről. Visszaemlékezések, a királyné arczképével	51
Farina Salvatore, Erősebb a szerelemnél? Regény, ford. Tóth B.	14
Fáy András válogatott meséi. Rendezte és bevezetéssel ellátta Badics Ferencz	14
Flammarion Camille, Csillagos esték. Ford. Tóth Béla	51
Francozia elbeszélők tára. Maupassant, Gréville, Ricard, Chavette, Bonsergent. Fordította Ambrus Zoltán	14
— Daudet, Claretie, Prévost, Coppée, Alis, Malic, Epheyre	14
— About, Lemâitre, Villiers-de-l'Isle-Adam, Mendès, Maxime Paz	14
France Anatole, A kyméi énekes és egyéb elbeszélések, ford. Nyitray József	16
France Anatole, Régi dolgok. Elbeszélések, ford. Ambrus Zolt.	16
Galeotto Marzio könyve, Mátyás király találó, böcs és tréfás mondásairól és cselekedeteiről. Ford., bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Császár Mihály	51
Gesta Romanorumbóli Szemelvény, Haller János ford. szerint. Bevezetéssel és jegyzetekkel kiadta Katona Lajos	51
Gorkij Maxim, A tévedés. — A khán és fia. — Dal a sólyomról. Fordította Ambrozovics Dezső	15
— Csudra Makar és egyéb elbeszélések. Ford. Ambrozovics Dezső	15
— Malva. Elbeszélés fordította Yartin	15

Gorkij Maxim, Huszonhat és egy. — Jemeljan Piljai. — A pajtások. Három elbeszélés, oroszról ford. Isaák Mártha	15
— Éjjeli menedékhely. Képek az élet mélységéből. Orosz eredetiből fordította Havas József	37
Gracza György, 1848. márczius 15	52
Gvadányi József, A peleskei nótárius. Sajtó alá rendezte Kardos Albert	3
Habberton John, Helén fiacskái. Angolból ford. Gábor Andor	16
Haraucourt Edmond, Léghajón és egyéb elbeszélések, fordította Gábor Andor	16
Hauptmann Gerhardt, A takácsok. Színmű a negyvenes évekből, fordította Komor Gyula	36
Ifj. Hegedüs Sándor, Az óriások világa. Amerikai képek	52
Heltai Gáspár válogatott meséi. Az újabb helyesíráshoz alkalmazta, bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Imre Lajos	17
Heltai Jenő, Gertie és egyéb történetek	17
Herczeg Ferencz, Elbeszélések	17
Hoffmann E. T. A., Copélia. — Antónia. Ford. Alexander Erzsi	17
Hoitsy Pál, A csillagok világából	52
Ibsen, A népgyűlölő. Fordította Vikár Béla	37
Ibsen Henrik, A társadalom támaszai. Színmű négy felvonásban. Norvégből fordította Lázár Béla	37
Jókai Mór, Ne nyúlj hozzám és egyéb elbeszélések	17
— Az új földesúr. Válogatott részek a regényb. Szerkesztette, bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Zlinszky Aladár	18
— Öreg ember nem vén ember. Képzelt regény 4 részb.	18
— Népvilág. Elbeszélések. Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Szinnyi Ferencz	19
— Petőfi Sándorról. Bevezette és jegyzetekkel kísérte Váradi Béla	19
— Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz. Bevezette és jegyzetekkel kísérte Dr. Váradi Béla	19
— Fekete vér. Dráma öt felvonásban	37
— Kisebb alkalmi beszédei. Bevezetéssel és jegyzetekkel ellátta Szinnyi Ferencz	52
— Márczius 15-iki szövegek a szabadságharczból	52
— Uti rajzok	53
Junius (Zilahy Kiss Béla), Katona József élete	53
Kabos Éde, A csengeri kalapok és egyéb történetek	19
Katona József, Bánk-Bán. Életrajzi bevezetés. ellátta Beöthy Zsolt	38
Kazár Emil, Elbeszélések	19
Kazinczy Ferencz levelei. Szemelv. Közzéteszi Dr. Váczi János	53
— Pályám emlékezete. (Szemelvények.) Kiadta és bevezetéssel ellátta Balassa József	53
Keleti Gusztáv, Idősb Markó Károly. Négy képpel	53
Kemechey Jenő, Bodrogi történetek	20
Kenedi Géza, Három elbeszélés	70
Kipling Rudyard, A Dsungel könyve. Ford. Mikes Lajos. Képekkel	20
Kielland Sándor, Elbeszélések. Norvégb. ford. Ritoók Emma	21
Kisfaludy Károly válogatott költeményei. Sajtó alá rendezte és bevezetéssel ellátta Bánóczi József	3
Kisfaludy Sándor válogatott regéi. Csobáncz. — Tátika — Dobozi Mihály és hitvese. Kiadta és bevezetéssel ellátta Szigetvári Iván	3
Kóbor Tamás, Elbeszélések	21

11/15.800
BETHLEN GÁBOR

ÉLETRAJZA.

IRTA

ANGYAL DÁVID.

SZÁMOS KÉPPEL.

+

Biblioteca oraşenească
Hercurea-Ciuc

55.351

BUDAPEST.

LAMPEL ROBERT (WODIANER F. ES FIAI)

CS. ÉS K. R. UDVARI KÖNYVKERESKEDELS KİADÁSA.

Minden jog fentartva.

Bethlen Gábor életrajza.

Bethlen Gábor oly korban élt, midőn az Európában szerte dúló háború megingatott, vagy megdöntött néhány trónt és felizgatta a változásokra törekvő államférfiak képzeletét. Bethlen phantasiája is termékeny volt tervekben, gyakran el is indúlt oly úton, mely könnyen örvényekbe csalhatta volna, de hirtelen visszafordúlt, mihelyt észrevette, hogy a veszélynek bármi távoli eshetősége fenyegeti. Innen van, hogy Bethlen pályája nyugtalannak és nehezen áttekinthetőnek tűnik fel.

Zavarják ez áttekintést azok a történetírók, a kik azt hirdetik, hogy Bethlen a nikolsburgi béke után a császárral akart szövetkezni a szultán ellen. Bethlen pályáját nem így kell ketté osztanunk. A fejedelem soha sem gondolt komolyan arra, hogy lemondjon a szultán pártfogásáról, vagy hogy egyenesen a török ellen forduljon. A harminczéves háború kitörése téríti új mezőre Bethlen tevékenységét. Addig arra volt gondja, hogy rendezze kis országának zilált viszonyait, hogy minél hivebb pártfogójává tegye a szultánt, s hogy védelmezze magát a bécsi udvar folyton megújuló támadásai ellen. A nagy háború kitörése után a védelmi helyzet fentartása fölöslegessé vált; Bethlen most támadni kezdett. Folyton megújuló támadásainak czélja az volt, hogy Erdély határain túl a magyar királyság területén

minél nagyobb birodalmat alapítson, melynek élén dynastiája mint közvetítő hatalom szerepeljen a római császár és a szultán közt. Voltak pillanatok e nagy küzdelem elején, midőn lehetségesnek látszott a katholikus császárság megdöntése, vagy a cseh korona megszerzése. De ezek csak múló pillanatok voltak. Bethlen alapgondolata, mely különböző formában mindig felújul, mind három támadása alatt az volt, hogy megszerezze a közvetítői szerepet a két hatalom közt.

Csupán hatalmi törekvéseiről szóltunk, mert ezeknek céljait kellett tisztáznunk. De e törekvéseiben egyszersmind ki vannak fejezve érzelmei is. Ifjúkorának benyomásai mélyen meggyökereztek lelkében azt a hitet, hogy Erdély, a magyarság és a protestantizmus meg nem állhatnak a török pártfogása nélkül. Bármily különösnek látszott olykor viselete, bár sokszor kínálgatta szolgálatait a bécsi udvarnak, lelke mélyén soha sem felejtette el Basta és Belgiojoso korát.

ELSŐ FEJEZET.

Ifjúság.

Bethlent ellenségei méltatlannak ítélték a trónra már csak azért is, mivel csekélylették származását. Bethlen ellenfeleinek gúnyjával szemben az ősök hosszú sorára hivatkozott. Ezek között Iktári Bethlen Domokos Mátyás király idejében erdélyi alvajda és szörényi bán volt. Ennek a Domokosnak unokája, Gábor, a fejedelem nagyatyja, János Zsigmond táborában küzdött. E miatt I. Ferdinánd el akarta fogatni, majd két birtokát el is koboztatta. Gábornak fia, Farkas, valószínűn szintén János Zsigmond hiveihez csatlakozott.

Bethlen Farkasnak már nem volt maradása a családnak ősi jószágain a török miatt. Nem lakhatott Iktáron, Temesvárnak 1552-ben történt elfoglalása óta, majd négy évvel később Bethlen-Ösiben sem Gyula és Boros-Jenő török kézre jutása óta. Báthory István új otthonnal jutalmazta meg Bethlen Farkas hűségét és vitézségét. Kegyelméből 1576. február óta Iktári Bethlen Farkas ura lett a maros-illyei uradalomnak.

„Ezzel vetette meg lábát Erdélyben az Iktári Bethlen-család,” — írja Karácsonyi János. — Méltán kért egy kis fészekhelyet azon ország-résztől, melynek fenmaradásaért legjobb meggyőződése szerint már előbb is annyit küzdött.” — Bethlen Farkas alig sejtette, hogy fia mennyi dicsőséggel folytatja majd az ősi hagyományokat.

Bethlen Gábor Illyén született 1580-ban. Atyja, ki négy fejedelemnek, úgymint János Zsigmondnak, Báthory Istvánnak, Kristófnak s Zsigmondnak kedves embere volt, 1591. végén még élt. 1593-ban már meghalt Bethlen Farkas, neje Lázár Drusiánna sem volt már ekkor az élők közt. A tizenhárom éves gyermeknek és öccsének, Istvánnak, Lázár András, Csík, Gyergyó és Háromszék királybirája, a Bethlen fiúk nagybátyja lett a gyámja. A gyermekekre nem a legjobb idők jártak, Báthory Zsigmond még atyjuk életében elvette a családnak fő jószágát sok hízeltkedő emberek szavára. Bethlen Gábor írja ezt tizenhárom éves korában; elég korán szerzett keserű tapasztalatokat.

Ugyanekkor már be volt fejezve tanulása, vagyis jobban mondva könyvekből már 1593 közepén túl nem tanították. Ekkor azután az élet iskolájába lépett. „Elszerezte magát” Báthory Zsigmondhoz. A fejedelem valószínűen kárpótolta a gyermeket az apjától elvett fő jószágért, midőn udvarába fogadta. Új légkörbe jutott most a kis

Bethlen Gábor. A Lázárok szárhegyi kastélyában, a háborús élethez szokott nagybátyja környezetében mindazt láthatta és tanulhatta, a mi alkalmas előkészület volt a tábori életre. A gyulafehérvári udvarban mást is látott. Láthatta a kegyetlen udvari cselszövényeket, az olasz bohócok és színészek mutatványait, az építkezésekben való kedvtelést, a pártok szenvedélyét, a hadi vállalatok tervezését, a diplomaták furfangját, az állam ügyeinek vakmerően kockáztató s szeszélyes intézését. Mind ez élénk hatással volt az ifjú képzeletére s eszére, de szerencsés ösztöne megóvta a példa veszedelmes hatásától. Bethlen udvartartása emlékeztet Báthory Zsigmondéra, de mint fejedelem, merő ellentéte volt a vérengző s könnyelmű zsarnoknak.

Bethlen korán érett s bátor gyermek volt, de mégsem egészen hiteles az a hagyomány, mely szerint élénk részt vett volna Zsigmond fejedelem 1595-ki hadjáratában a törökök ellen Oláhországban, s Lippa és Jenő körül. Már sokkal valószínűbb, noha nem egészen bizonyos részvétele az 1599-iki sellenbergi és az 1600-iki miriszlói csatákban. De ha távol volt is a csataterektől, melegen érzett Báthory András ügyéért, majd ennek legyőzése után Mihály vajda kiszorítását s Báthory Zsigmond fejedelemségét óhajtotta. Szóval a nemzeti fejedelemség eszméjeért lelkesült, melynek ekkor Székely Mózes volt legkiválóbb harczosa. Székely rokona volt a Bethlen-családnak, Bethlen Gábor atyjával és Lázár Andrással együtt forgott Báthory István táborában. A fiatal Bethlen, apja nyomdokait követve, Székely Mózeshez csatlakozott, mellette volt 1602-ben Fejérvárnál, hol Básta legyőzte Székelyt, s hol két Bethlen vérzett el a nemzeti ügyért. Bethlen Gábor szerencsésen elmenekült. Székely Mózes a török közé bujdosott s nem-

sokára mellette termett Bethlen Gábor. Vajon miért hagyta el Erdélyt s Illye várát? Sokan tá-
lalgatták ezt akkor is, később is. Mondogatták,
hogy nem Básta katonáitól akarta megmenteni
Erdélyt, hanem nagyobb szerencsére vadászott s
külömben is futnia kellett, hogy valami bűnéért
kikerülje a büntetést. Ez csak rosszakarató beszéd,
melynek valószínűségét nem támogatja az, hogy
Bethlen ellenfelei mohón kaptak rajta; ellenben
bizonyos az, hogy midőn Bethlen odahagyta kas-
télyát és a bujdosó Székely Mózeshez csatlakozott,
a nemzeti fejedelemségnek azt a pártját követte,
melynek eddig is híve volt és azért az eszméért
kivánt fegyvert fogni, melyért mind haláláig küzdött.

Székely Mózes a szultán szívesen látta
volna Erdély trónján, de nem birta a kellő erővel
támogatni hadjáratát. 1603 kora tavaszán Székely
elindult Erdélybe, Lugosról előre küldvén Bethlen
Gábort százhusz magyarral s vagy ezer tatárral.
Bethlen áttörve a Vaskapun. megállapodott a négy-
száz némettől védelmezett Szászváros előtt. A né-
metek kénytelenek voltak menekülni a várból, de
a menekülőket Bethlen vitéz magyarjai megsemmi-
sítették. Ezután Bethlen Gyulafejérvár ostromához
fogott, de itt csak akkor boldogult, midőn Székely
Mózes is megérkezett. Gyulafejérvár megvétele
után Bethlen Illye körül tartózkodott, mialatt Szé-
kely Mózes folytatta diadalútját. De az új fejedele-
lem szerencséje hamar lehanyatlott; nyárra kelve
az idő, az ellenség is összeszedte magát. Serbán
Radul oláh vajda Brassónál megverte Székely
Mózes, a magyar fejedelemmel együtt az erdélyi
nemesség színe-java is a csatatéren maradt;
Bethlen azonban elmenekült.

Székely Mózes szétrobbant pártjának töre-
dékei harczolva vonultak a török határ felé. Bor-
bély György, a vén vitéz, Sámsonon gyűlésbe

hívta a brassói csatából menekülteket s a hunyadi és zarándi nemességet. Itt volt Kamienski is, a lengyel csapatok vezére, ki Székely Mózes segítségére indult, de már a brassói csata után érkezett a szerencsétlen fejedelem táborába. A gyűlés elhatározta, hogy folytatja Székely politikáját. Borbélyt vezérre választotta s Bethlen Gábort Belgrádba küldötte, hogy segítséget kérjen a töröktől. Bethlent több bujdosó nemes és katona összesen mintegy hatszázan kísérték Belgrádba. A bujdosók Konstantinápolyba is küldöttek követeket s mind arra kérték a szultánt, hogy engedjen nekik szabad fejedelemválasztást és támogassa haddal a menekülteket az iszonyúan elpusztult Erdély megmentésére. A szultán megengedte a választást s megígérte a támogatást. A Belgrádban összegyűlt menekülők a fiatal Bethlent választották fejedelmükké, ki előkelőségére s személyes tulajdonaira nézve kitűnt társai közül. A török jóváhagyta a választást, s Belgrádból Temesvárra kísértette a menekülteket. De most megújult a régi átok. A kis magyar tábor pártokra oszlott. Szilvási Boldizsár izgatott Bethlen választása ellen, azt mondogatta, hogy még fiatal ember s hogy teljesebb rendi gyűlésből kellene választani a fejedelmet. Ez egyenetlenségnek része volt abban, hogy a török abba hagyta az 1603-ra tervezett hadjáratot. A bujdosók egy része Temesvárotn maradt, másik része Bethlent követte Szendrőbe, Borbély és barátjai nem akartak kimozdúlni Karánsebesből és önnön vesztőkre elfogadták Básta grátiáját.

Bethlen csapata számára a nagyvezér falvakat rendelt Szendrő környékén s elegendő pénzt, maga Bethlen napidíjat kapott. „Sóval és kenyérrel“ ellátva, volt alkalma megismerkedni a török szokásokkal és viszonyokkal, s arra a meggyőződésre jutott, hogy a török jobb azoknál a

keresztyéneknél, a kik miatt úgy elpusztult az ország, hogy 1603. végén a Karánsebestől Szászvárosig terjedő uton nem talált emberi lakást.

De bármily jól érezték magukat Bethlen és társai a száműzetésben, haza vágyódtak. Kétféle út volt a hazatérésre: a császár kegyelme, vagy Székely Mózes vállalatának megújítása. Az első módra is gondoltak a száműzöttek, de úgy látszik, hogy nem kaptak kegyelmet, vagy nem bíztak a kapott ígérekben. Kerestek tehát fővezért, ki Székely nyomdokába lépjen.

Bethlen Bocskay Istvánra gondolt, a Báthoryak rokonára, „a ki neki gyermeksege ótától fogva igazi jó akaratját mutatta.” Tudta ugyan Bethlen, hogy Bocskay azelőtt „valóban német lélekkel birt,” de azt is tudta, hogy az utóbbi erdélyi események nem maradhattak hatás nélkül lelkére. Nem tudjuk, hogy mikor izent Bethlen először Bocskaynak, csak azt tudjuk, hogy 1604 elején Bocskayban az országos s a személyes sérelmek már megérlelték a támadás szándékát. De habozott egy ideig, mert nem igen bízott a törökben. Bethlen biztatásai s szolgálatra kész jó indulata azonban megszilárdították szándékát. 1604 tavaszán Bocskay egy Murád nevű török rabját küldötte Belgrádba oly szín alatt, mintha váltságdíjának megszerzéseért bocsátotta volna el. Murádtól üzenté Bocskay, hogy felajánlja szolgálatait a szultánnak. Bethlen Bocskay kívánságait Diák Mehemet, a temesvári beglerbég tolmácsa segítségével pontokba szedette és úgy terjesztette Lala Mohamed szerdár elé. A szerdár Diák Mehemettől és Bethlentől Jausz Ali Malkocs nagyvezérhez küldötte az iratot, melynek alapján Bocskay megkapta az Áhmet szultán nevével való ahdnámét.

Bethlen 1604 szeptember elején Szendrőből

Temesvárra indult, hogy a basával tanácskozzék a hadjáratról. Valószínűen az volt a terve, hogy a török segítségével elfoglalja a Bastától elhagyott Erdélyt. Azonban szeptember 19-én Dampierre és Rákóczy Lajos portyázó hajdúi Temesvár mellett meglepték és szétugrasztották Bethlen csapatját. Azt híresztelték ekkor, hogy Temesvárnál Bethlen íródeákja zsebében egy levelet találtak, melyből a császáriak észrevették, hogy Bocskay a törökkel szövetséges. Nem tudjuk, hogy miben van e levél dolga, csak annyi bizonyos, hogy a császáriak már hamarabb is tudták, hogy Bocskay ellenök tör.

Bethlen néhány héttel a temesvári harc után vagy négyszázad magával Temesvárról Gyulán át Bocskayhoz sietett. Hazaérve, szóval és tettel segítette Bocskayt. Része volt az erdélyi várak meghódításában, majd mint hunyadmegyei főispán őrizte a Vaskapu felőli határt. Egy ideig zaklatta Radul oláh vajdát és vezére lett a magyar segédcsatárnak, mely Jeremiás moldvai vajdát megvédelmezte lázadó alattvalói ellen.

Boldoggá tették e harczok, melyek régóta elnyomott hazáját felszabadították. Növelte még boldogságát, hogy 1605 tavaszán haza vezethette régen eljegyzett mátkáját, Károlyi Zsuzsannát, László leányát. Bocskay halála után a fiatal Báthory Gábor volt Bethlen fejedelmjelöltje. Családi hagyományok, gyermekkorának benyomásai és az oly nagyra becsült Székely Mózes példája a Báthory névnek tiszteletét gyökereztettek meg lelkében. Oly hévvel izgatott Báthory Gábor mellett, hogy Rákóczy Zsigmond elfogatta 1607-ben. A közügyek igazgatója felségsértés miatt el akarta ítéltetni Bethlent, de Rákóczy Zsigmond megkegyelmezett a fogolynak, csak Hunyad várától fosztotta meg, melyet visszaadott régi birtokosának, Enyingi Török Istvánnak.

A szabadon bocsátott Bethlen nem hagyta el Báthory pártját, sőt azon volt, hogy „ne haladjon“ Rákóczy Zsigmond lemondása s Báthory fejedelemmé választása.

1608. virágvasárnapja (márczius 30) Bethlen Gábornak nagy ünnepe volt. Ekkor vonult be Báthory Gábor, a tizenkilencz éves fejedelem Kolozsvárra.

Az új uralom szilárdsága mindenek előtt a portától függött. És ki lett volna alkalmasabb a portai követségre, mint Bethlen Gábor, a fejedelem tanácsosa, a hunyadmegyei főispán és az udvari hadak főkapitánya, a ki oly jól ismerte a török viszonyokat? 1608 július 7-én indult el dévai házából Konstatinápolyba, a seregek urának áldását kérve követségére. Valóban áldásos is volt a követség. Szeptember 4-ikén kelt Ahmet szultán ahdnaméja, melynek legnevezetesebb pontja az volt, hogy a porta három évre elengedte az adót az új fejedelemnek. Ezt a nagy vívmányt Báthory jó részben Bethlen ügyességének és buzgalmának köszönhette.

A másik hatalmas császárral való viszony rendezésében is segítségére volt Bethlen Báthorynak. Őt küldötte a fejedelem az 1609-iki pozsonyi országgyűlésre erdélyi követnek. Itt Sennyei Miklóssal és Rhédey Ferenczczel együtt az Illésházyval kötött 1608-iki kassai szerződés megerősítését sürgette. Ez a szerződés biztosítéka volt Erdély függetlenségének a bécsi udvarral szemben. Küldetésének ez a főcélja nem sikerült, de II. Mátyás jól fogadta Bethlent; a magyar kormányférfiak pedig minden jóval biztatták az erdélyi kérdésre nézve. Midőn Bethlen 1610. elején hazatért Pozsonyból, Báthory megajándékozta a csiki kapitánysággal s hozzá még új javadalmaikat adott neki. Az 1610-iki Kendi-féle összeeskü-

vés leveretésében is része volt Bethlennek; ő fogatta el Mikó Györgyöt és Kálnoki Jánost, s mikor Báthory Székről elindulva Beszterczének tartott, nagyon megnyugtatta az a hír, hogy Bethlen Beszterczén van, mert tudta, hogy most már az országgyűlés színhelyén nem kell újabb veszélytől félnie.

Báthory ekkor újra megajándékozta Bethlent, ki most talán leghatalmasabb, de nem a legbefolyásosabb hive lett a fejedelemnek. A jellemtelen Imrefi befolyásával nem versenyezhetett. Már pedig Imrefi ez időtájt végzetes tanácsokat adott urának. Báthory régóta vágyódott a lengyel trónra; 1610 végén pedig elhatározta, hogy hirtelen elfoglalja a szászok fővárosát, onnan Oláhországba tör s a két oláh vajdaság elfoglalása után a lengyel trónhoz egyengeti az utat. Bethlennek nem volt része e könnyelmű terv kigondolásában, de a végrehajtásban segítette a fejedelmet. Szeben elfoglalása után Báthory Gábor Bethlent küldötte válogatott lovassággal Oláhországba, hogy fogja el Serbán Radult, de a vajda már elmenekült. Bethlent a fejedelem nyomon követte Oláhországba, és midőn a porta fenyegetései miatt kénytelen volt elhagyni az oláh földet, Tergovistban hagyta Bethlent bizonyos számú csapattal. A fejedelem már tudta, hogy terve nem sikerült, mert a porta nem az ő kívánsága szerint rendelkezett Oláhországról. A nagyvezér Michne Redült küldötte Tergovistba, kit Bethlen is segített beigtatni.

Az oláh hadjárat után lehanyatlott Báthory szerencséje. Ellene fordultak a hatalmak, kiket könnyelműen felingerelt. Serbán Radul 1611 tavaszán kiűzte utódját s Báthory ellen tört. Julius 10-én a hadi dolgokban járatos oláh ugyan csak Brassónál megverte Báthoryt, mint annak idején Székelyt. A jobb szárny, melyet Bethlen

vezetett, vitézül harczolt, de az egész csata ügyetlen vezetése miatt kárba veszett egyesek vitézsége. Bethen Gábor a „futó harczról nem kevés kárral“ menekült Dévára.

Nem sokáig nyugodhatott. Serbán Radul győzelme siettette az Erdély felé tartó Forgách Zsigmond útját. A kassai kapitány a király megbízásából vezette a hadsereget az erdélyi fejedelem ellen, mert Báthory oláhországi támadását az udvar jó alkalomnak nézte régi politikája fölélesztésére. Úgy hitte, hogy az elégtelen alattvalók s a szomszéd fejedelmek segítségével megsemmisítheti Erdély önállóságát. Forgách diadalmasan haladt előre s augusztus 5-kén Szerdahelyre érkezett, nem messze Nagy-Szebentől. Bethlen nyugalmát is megzavarták Forgách portyázói, noha ezek Déva városa ellen nem boldogultak. Bethlen jól tudta, hogy a török nem engedi át Erdélyt a magyar királynak. Csak azt nem tudta, hogy meddig tűri a porta Forgáchot az erdélyi területen? Megjelent tehát a kassai főkapitány szerdahelyi táborában, nem azért, hogy elárulja fejedelmét, hanem azért, hogy kikémlelje Forgách szándékait s hogy jószágait megoltalmazza a pusztítás ellen és hogy biztosítsa magát arra az eshetőségre, ha Forgách hosszabb ideig maradna az országban. Megegyezt a főkapitánynyal bizonyos feltételekben s megígérte, hogy leteszi a hűségesküt, mihelyt a király megerősíti a szerdahelyi szerződést.

A király sietett megerősíteni a szerződést, de Bethlen nem gondolt arra, hogy letegye a hűségesküt, hanem Szerdahelyről hazatérve, rögtön Temesvárra utazott. Husz nap alatt visszaérkezett a Vaskapún át, négyezer törököt vezetve; ugyanekkor Szilisztria felől Omer basa is útban volt törökkel, tatárral. Forgách Zsigmond szeptember 19-én kénytelen volt távozni az országból.

De Báthory e nagy szolgálatokat nem jutalmazta meg. Az 1610-iki oláhországi hadjárat óta meg volt zavarva az egyetértés Báthory és Bethlen közt. A könnyelmű, büszke fejedelem nem birta elfelejteni, hogy Bethlen ellenezte Nagyszeben elfoglalását s az utána következő vállalatot. Azóta hajlandó volt Báthory Bethlenre hárítani a felelősséget, valahányszor súlyosbodott helyzete a vakmerő támadások következtében. Bethlen megjelenése Forgách szerdahelyi táborában fokozta Báthory elkeseredését. Bethlen hiába intette a fejedelmet, hogy javítsa a portával való viszonyát. Midőn végre belátta, hogy Báthory helyzete tartatatlan a porta haragja miatt, levelet írt régi barátjának, a temesvári pasának. E levél Báthory kezébe került. A fejedelem már előbb is fenyegette alattvalóját, hogy megöleti, de most már nem volt többé maradása Bethlennek. 1612. szeptember 16-ikán elmenekült Erdélyből. Meglátogatta a temesvári, budai, tolnai s eszéki törököket. Majd 1613 februárjában Drinápolyba érkezett. A törökök közt igen sok jó barátja volt Bethlennek. Múltja és bizalmat keltő fellépése miatt a porta szívesen pártolta a gyűlölt Báthory ellenében.

A nagyvezér kiadta a parancsot, hogy Magyar Ogli és Szkender pasák két felől támadják meg Erdélyt. A hadak fölvonulását folytonos alkudozások kísérték, mert a porta meg akarta lepni az erdélyi fejedelmet. Báthory még július elején azt hitte, hogy Bethlen rosszul fog járni. De midőn Magyar Ogli augusztus 30-ikán átlépte az erdélyi határt s néhány hét múlva Szkender is követte, Báthory kétségbeesetten futott országából. Október 8-ikán érkezett Váradra, hol 26-ikán a bécsi udvar jutalmát váró Abaffy Miklós megölette a szerencsétlent.

Ekkor már nem volt erdélyi fejedelem. A

kolozsvári országgyűlés október 21-ikén kelt levelében trónvesztettnek nyilvánította és 23-ikán Bethlen Gábort választotta erdélyi fejedelemnek.

MÁSODIK FEJEZET.

A nagy háboru előtt.

A rendek vigyáztak arra, hogy megőrizték a szabad fejedelem-választás formáját. De némi árnyékot vetett e választás szabadságára az, hogy Szkender basa hívta gyűlésbe a rendeket s tordai táborában várakozott Bethlenre, hogy átadhassa neki a fejedelemség jelvényeit. Az egykorú Nagy Szabó Ferencz, ki nem szerette Bethlent, gúnyosan jegyzi meg a választásról: „Féltökben libere eligálták Bethlen Gábort.“ Ellenben jó sejtelemmel beszélt a kolozsvári templomban Mikola János, midőn így üdvözölte Bethlent: „Hitünk és hitelünk olyan vagyon nagyságod felől, ki nemzetségét és hazáját szánja, sebeit fájlalja, kötözi, orvosolja, ide s tova tűnt, bomladozott szabadságát előbbi helyre rakosgatja, támogatja és megerősíti, romlását építi, pusztaságát telepíti és mint édes atya, anyja, megbántódott sérelmeit kebelében megkérleli, édesgeti és megnyugotja.“

Báthory halála miatt hamar megszabadult Erdély a töröktől. Nem volt ellenjelölt, a töröknek tehát nem volt mit keresnie Erdélyben. Mivel így Bethlen jó hasznát vette Báthory eltűnésének, akadtak olyanok, a kik őt gyanúsították a gyilkossággal. Pedig nem így volt. Giczy András, az egyik gyilkos, várta is a jutalmat Bethlentől, de kegyetlen fogságot kapott jutalomul; Szilasit, Ladányit, Giczynek társait pedig Báthory udvari katonái feldarabolták Medgyesen 1614. márcziusban.

Báthory hívei eleintén idegenkedtek Bethlentől, de mihelyt meggyőződtek arról, hogy az új fejedelem, kit annak idején Báthory elűldözött, nem gondol a bosszúállásra, meghódoltak Bethlennek.

Sajátságos, hogy a szászok, kiknek a legtöbb okuk lett volna az öröme, a legtovább idegenkedtek Bethlentől. Makacsok, bizalmatlanok és erőszakosak voltak Bethlennel szemben. Bethlen ritka béketűrést mutatott irántuk. 1614. február 18-ikán kiköltözött Szeben városából, mely 1610 óta székhelye volt a fejedelmi udvarnak. Midőn Bethlen 1614 márcziusán országgyűlést hirdetett Segesvárra s a segesváriak kikergették az ország szállásadóit, Bethlen haragudott ugyan, de megbocsátott a szászoknak. Türelmetlenebb tanácsosaival szemben arra hivatkozott, hogy őt a szászok fejedelmének is hívják. Egész program volt e megjegyzés. Türelem a vallásra és nyelvre nézve különböző alattvalók iránt, volt a fejedelmi program alapgondolata.

Bethlennek annál is inkább szüksége volt legkülönbözőbb alattvalói támogatására, mert a trónváltozást a bécsi udvar újabb támadásra használta föl. Dóczy András, a szatmári kapitány, azon volt, hogy az Erdélyhez tartozó magyarországi megyék főbb erősségeit elfoglalja a király számára. Ezt a törekvést Forgách Zsigmond és a nádor is helyeselték. Nagyváradról le kellett mondania Dóczynak, de addig vesztegetett, fenyegetett és erőszakoskodott, míg végre 1614. elején már megszerezte a királynak Husztot, Kövart, Ecsedet, Nagybányát és Tasnádot. A háború alapota volt ez minden hadizenet nélkül.

Bethlen a diplomácia fegyvereivel védelmezte magát. Már ekkor megmutatta, hogy jobban ért a fegyverekhez, mint ellenfelei. Diplomatai fejedelem-

ségének elismerését, a Báthoryval kötött szerződés megerősítését s a várak visszaadását kívánták az udvartól. A császár diplomatai azonban megtagadták a fejedelem elismerését, hazug okokkal bizonyították, hogy Erdély megszegte a magyar királylyal kötött szerződést és azon voltak, hogy az elfoglalt várakon kívül még Nagyvárad is valami módon a királyi hatalom körébe jusson.

Bethlen a portához fordult. Itt komolyan vették az ügyet. 1614. május 10-én Mehemed császár Ahmed szultán levelét adta át II. Mátyásnak. Ahmed határozottan figyelmeztette a császárt, hogy Huszt, Kővár, Nagybánya és Tasnád elvétele a béke fölbontására vezet, mert a szultán „Erdélyből csak egy kis kövecskét és egy maroknyi port sem enged.”

Kissé különösnek látszik, de mégis úgy van, hogy e levél szolgálatot tett az udvari politikának.

E politika nem volt ugyan háborús, de esetleg nem riadt volna vissza a háborútól. Fő célja az volt, hogy a keleti zavarok ürügye alatt az örökös tartományok rendeitől és az osztrák ház barátaitól pénzt csikarjon ki nagyobb hadsereg fentartására. Mátyás vezető minisztere kapott tehát a Mehemed császártól hozott levelen. Gyűlésbe hívta a Habsburg-ház uralma alatt álló tartományok képviselőit s a levélre hivatkozva, támogatást kért tőlük a hadsereg toborzására. Azonban az 1614. augusztus 11-én kezdődő linczi gyűlés nem Khleslre hallgatott, hanem a magyar rendek követére, a kik békés színben tüntették fel a helyzetet s fölöslegesnek nyilvánították a hadi készülődést. A linczi gyűlés hangulata meggyőztette Khlesl számításait. Még egy ideig próbálgatta a miniszter politikája folytatását, de 1615-ben már a kibékülés útjára tért. Előbb Bethlennel, majd a törökkel békült meg. 1615. május

6-ikán Forgách bibornok, Molárd János, a haditanács elnöke és Daróczy Ferencz, mint a király biztosai, az erdélyiek részéről pedig Pécsy Simon kanczellár, Sarmasághi Zsigmond, Balassi Ferencz, Borsos Tamás és Veres Pál Nagyszombatban megkötötték a békét.

A béke értelmében Huszt és Kővár visszakerültek Erdélyhez, de Nagybánya és Ecsed, mivel nem az Erdélyhez kapcsolt megyékhez tartoztak, a magyar király kezén maradtak. Ki volt mondva a békében, hogy Erdély tartozik segíteni a magyar királyt ellenségei ellen „a török kivételével.” A titkos szerződés pontjaiban ez a kivétel hiányzott. Ebben az volt mondva, hogy Erdély tartozik a királyt segíteni a török ellen, ha területe biztosságának rögtöni kockáztatása nélkül teheti. E szerződésre a fejedelem és a Nagy-Szombatban megjelent erdélyi biztosok esküdnek meg és titoktartást fogadnak.

A szerződés megkötése után Daróczy Ferencz és Lassota Erik Erdélybe indultak, átadták a királyi hitlevelet, meghallgatták a fejedelem s a rendek esküjét, Husztot és Kővárt megnyitották az erdélyi őrségnek és biztatták Bethlent, hogy a király majd megadja neki a fejedelmi czimet, sőt a római birodalom herczegének czimét is, ha jól viseli magát.

Bethlen tehát vérontás nélkül foglalta vissza a várakat, melyekre joga volt. A titkos szerződés, bármily komolynak látszik, nem rótt reá kockáztatással járó kötelezettséget. Az egész inkább udvariassággal járó formaság volt, mely mintegy szokássá lett az erdélyi-magyar szerződésekben. Egyik fél sem vette nagyon komolyan.

Azonban Bethlen még sem írja alá a titkos pontokat, ha oly bizalmas szolgája lett volna a töröknek, mint ellenfelei hirdették.

De ép azért volt előzékeny az udvar iránt, mert a portával is voltak bajai. 1614 márcziusában a Temesvárról érkezett Mehemet agát kellett fogadnia. Mehemet aga Lippát és Jenőt kérte Bethlentől. Ezt a két várat Báthory Zsigmond foglalta vissza a töröktől, Bethlennek pedig, midőn Báthory Gábort meg akarta buktatni, meg kellett ígérnie, hogy visszaadja azokat. Mikor? Ez nem volt az ígéretben; Bethlen úgy gondolta, hogy halaszthatja az átadást, sőt remélte, hogy egészen elodázhathja.

Mehemet agát jó szóval tartotta és vele együtt Bethlen Istvánt és Erdélyi Istvánt küldötte a portára. Az erdélyi főkövetek az ahdnamét kérték a szultántól a rendek utasítása szerint. A rendek ugyanis a fejedelemsválasztás szabadságát akarták biztosítani, hogy az 1613-iki eljárás ne maradjon például a jövőre. Nazuf nagyvezér megadta az ahdnamét az erdélyiek kívánsága szerint. Csakhogy az engedményért jutalmat követelt. Szkender pasa 1614. augusztusban érkezett Erdélybe a hazatérő főkövetekkel együtt. Szkender Bethlen ígéretének beváltását sürgette. Sőt ősszel török hadakkal Temesvárra szállott, hogy átvegye Lippát. Nehezítette a helyzetet az, hogy a rácokból, oláhokból és magyarokból álló őrség bizva Forgács és Dóczi csalárd ígéreteiben, nem akarta a várba bocsátani, sőt a városból is kiűzte Bethlen embereit, mert a királyi hadaknak szánta a várat s attól tartott, hogy Bethlenék nem bocsátják majd be a király katonáit. Forgács és Dóczi a király meghagyásából biztatták a lippai őrséget és így az udvari politika elérte azt a célját, hogy Bethlen útjába újabb akadályokat gördített, de az állítólag megmenteni óhajtott keresztény várnak majdnem vesztét okozta. Bethlen ugyanis szerette volna megmenteni Lippát, mely mint lerakodó

helye a Maroson szállított sónak s mint élénk kereskedelmi központ nagy jövedelmet hajtott a kincstárnak.

De most mintegy két tűz közé szorúlt. Megvárja-e, hogy Forgács és Dóczi foglalják el Lippát, mint elfoglalták Husztot és Kővárt? Nem volna-e módjukban akkor Lippa odaigérésével megnyerni a portát Bethlen valamelyik versenytársa számára? S másrészt nem lehetséges-e, hogy maga Szken-der foglalja el a várat s azután majd Bethlent hűtlenséggel vádolja a nagyvezér előtt?

Nem volt más menedék; Bethlennek be kellett váltania az 1613-ban adott ígéretet. Lippa alá szállott tehát hadával és 1614. október 29-ikén a városba vezette a Szkendertől küldött Tatár Cselebit. Ez alatt nagy változás történt a portán; Nazuf nagyvezér megbukott, a szultán sógora, Mehemed lett utódja. Tholdalaghi Mihály, az erdélyi kapitánya, kitűnően használta fel ez alkalmat. Tudta, hogy Mehemed a tavasszal Perzsiába akar indulni, elhitette tehát vele, hogy a német császár felbontja a békét, ha a törökök Lippába törnek. A törökök már ki is tisztították a majdnem húsz év óta pusztán hagyott mecsetet, midőn a Bethlentől felmutatott parancs következtében Tatár Cselebinek el kellett vonulnia. Tholdalaghi Mihály ritka szolgálatot tett akkor Erdélynek.

Bethlen ekkor újra halogatta az átadást. Annyira, hogy Gürczi Mehemet kajmekám, Bethlen régi pártfogója, megharagudott reá. „A mely dolog eránt felőled feleltem“ — írta neki — „máig is mind valóság nélkül van. — A felső arany békességben, mikor Lippa és Jenő hatalmas császárunk kezében volnának, Erdély emberrel, mint a pomagranát béllel, teli vala, mégis elférnek vala, most mikor az akkori lakosoknak fele sincs az insatiabilitas szerzi, hogy a maga kertéből is

hatalmas császárunknak csak egy almácska is nehezen adassék.“ 1615. őszén a porta zálognak tartotta a vén Balassi Ferenczet, az erdélyi főkövetet, Lippa átadásáig. Bethlen helyzetét még az is nehezítette ekkor, hogy nem akarta segíteni a kegyetlen Tomsa István moldvai vajdát Mohila Sándor ellenében. Mohila Sándor ugyanis jobb szomszédnak ígérkezett, mint Tomsa.

Kadizádi Ali, a budai pasa, ki minden úton-módon kényszeríteni akarta Bethlent az 1613-iki ígéret beváltására, fejedelmi ellenjelölteket keresett. Báthory Andrást sarkalta a fellépésre, majd Balassa Zsigmondnak élesztette reményeit. Ezek azonban ártatlan ellenfelek voltak.

De nemsokára az udvar cselszövényei egyesültek Ali törekvéseivel. Az udvar emberei már 1613. vége óta érintkeztek az elégületlen szászokkal. Lassota és Daróczy 1614-ben leginkább azért jártak Erdélyben, hogy bátorítsák az elégületlen szászokat Bethlen ellen. A szászok figyelmeztették Lassotát az örökké nyugtalankodó Kendi Istvánra, a ki hajlandó volt megölni Bethlent, mint annak idején Báthoryt.

Kendi érintkezett az országból kiűzött Serbán Radullal és Homonnay Drugeth Györggyel, a fiatal és buzgó convertitával, a kit már Báthory alatt emlegettek fejedelemjelöltnek. 1614. végén az udvarnál is megfordult. Pénzt kért vállalatára. 1615. elején a felsőmagyarországi vármegyékben már mindenütt beszélték, hogy Kendi katonákat fogad Homonnay bevitelére. De Kendi csak hirtelenkedett, elsütötte a puskát, mikor a sokfejű mozgalom vezetői csak kezdetén voltak a készülődésnek. „Praktikája elolvadt a hóval,“ mint Forgács Zsigmond írta, a ki ekkor már az Erdélyvel való egyetértés híve volt.

1615. január 8-ikán Homonnay aláírta az

udvartól követelt reversalist. Ebben arra kötelezte magát, hogy helyre állítja Erdélyben a katholicizmust, átadja Váradot a királynak, bármikor hajlandó német őrségeket fogadni az országba, a császár nevére veret pénzt, évi ajándékot küld a császárnak és bebocsátja a német telepítvényeseket a szász városokba. Homonnay ajánlatokat kapott a lengyel királyhoz s hozzá még pénzt is. A fiatal főúr még Ali pasához is fordult, Lippát, Jenőt és nagy évi adót ígérve a portának. Khlesl is alkudozott Alival; tulajdonképi célja az volt, hogy a császár a szultánnal egyetértésben fossa meg Bethlent országától. Terve szerint a törökkel kötött 1615-iki bécsi békének az lett volna a haszna, hogy az osztrák-török szövetség erejével megfékezett Magyarország útját nem állhatja Homonnay trónraléptének.

Homonnay azonban nem igen akarta bevárni Khlesl nagyon is mély alapra rakott épületének lassú emelkedését. Ugy látszik, hogy Molard, a hadi tanács elnöke, nem igen fékezte a fiatal trónjelöltet. 1616. első napjaiban egyszerre hire terjedt, hogy egy Tarjáni Demeter nevű hajdú zászlóval jár széjjel a falvakban s hadat gyűjt Homonnay számára. E rezgelődés nagy megütöközést keltett mindenütt. Bethlen követeket küldött Prágába és a nádorhoz. Thurzó nádor oly határozottan lépett fel Bethlen mellett, hogy az udvar kénytelen volt a béke barátjának szerepét játszani. Márczius elején már vége volt a mozgalomnak.

Tarjáni kísérlete megerősítette Bethlent abban a gondolatban, hogy igen veszélyes volna a szultán akarátának mellőzcsésével a nagyszombati békébe vetni minden bizalmát. Már pedig a porta kifogyott türelméből. Kadizádi Ali megizente Homonnay ígéretét a portának s ez ígéret növelte

Bethlen konstantinápolyi ellenfeleinek erélyét. Ugyanekkor a Tomsa István és Mohila Sándor közt dúló háborút a porta nagy hadi erővel akarta elintézni. Szkender pasát kinevezte szerdárnak a Mohilát támogató lengyelek ellen oly sereggel, melyet Balassy százezerre becsült. Bethlen is kénytelen volt Török Istvánt háromszáz hajduval elküldeni a Tomsát támogató Michne Radul mellé. Szkender hada nemcsak a lengyelnek szólt; féltő volt, hogy Erdélynek veszi útját, ha Bethlen tovább is vonakodik. Az április 17-ére összehívott gyulafejérvári országgyűlés, tekintetbe véve Ali, Szkender s Homonnay viseletét, kimondotta, hogy „az egy Lippa odaadásával hazánkat egészen utolsó veszedelemtől, magunkat, feleségeinket, gyermekeinket meg kellett váltanunk.”

A határozat végrehajtása nem volt könnyű. A lippaiak nem akartak engedelmeskedni Bethlennek s az oda küldött erdélyi hadak egy része is hozzájuk pártolt. Junius elején maga Bethlen szállotta meg a várat, melyet a védők 12-én kénytelenek voltak feladni. Két nap múlva a fejedelem Lippát, Solymost, Aradot, Facsádöt, Bogsánt és Nagylakot átadta Mehemed pasának, a temesvári beglerbegnek.

Fájdalmas volt az áldozat, de ép azok vádolták érte leghevesebben Bethlent, a kiknek magatartása miatt kénytelen volt minél szorosabban csatlakozni a törökhöz.

Mert Homonnay nem nyugodott Tarjáni hadának eloszlása után. Sőt a mozgalom most nagyobb hullámokat vetett. Dóczy, Eszterházy Miklós s Lónyay András is Homonnayhoz csatlakoztak.* Molard megbízásából Althan Adolf gróf Fekete Pétert, a nagy befolyású szoboszlói hajdúkapitányt Homonnay részére csábította. A mozgalom vezetői különösen Kadizádi Alira számí-

tottak, csakhogy a budai pasa hangulata megváltozott, mióta Bethlen komolyan készült átadni Lippát. Most megfenyegette Homonnayt és Bethlen biztatására Magyar Ogli egri pasa hadaival együtt táborba szállott Szolnok mellé.

Bethlen csupán a török segítségével bízott. A hajdukat figyelmeztette arra, hogy némely „pápista urak idegen nemzetséget, tüzet hozván hazánkban, az által akarják az bálványt felállítani.” Nem elégedett meg ez intéssel, hanem ígérettel csábítgatta vagy fenyegetéssel rémitgette a hajdukat. Homonnay azonban többet költött reájuk. Aranyos hadnak hívták az ő hajduseregét, melynek élén Fekete Péter Biharba tört. De nem haladhatott tovább. Rhédey Ferencz, Bethlen sógora és régi hű barátja, június 10-én és 11-én Konyárdnál ezer válogatott lovassal „nagy és kemény harcban” szétverte Fekete csapatait. Ekkor tájt a Homonnaytól toborzott kozákok „felette nagy dulást, kóborlást cselekedtek, feltörték a szentegyházakat és a nemes emberek házeit”, az éjszakkeleti vármegyékben. Most már a felsőmagyarországi nemesség feltámadt Homonnay ellen és jószágaira tört. Forgács Zsigmond kénytelen volt július 14-kére Kassára gyűlésbe hívni a felsőmagyarországi rendek követeit. Ez a gyűlés azt izente Bethlennek, hogy „az ország a frigyét vele megtartja és vele lészen.”

Nyugalmasabb lett volna a kassai rendek tanácskozása, ha Pázmány Péter a király megbízásából június végén nem érkezik Felső-Magyarországba. Pázmány azzal volt megbizva, hogy biztosítsa Homonnayt a király kegyelméről, hogy kitartásra buzdítsa és fejezze ki neki a királyi elismerést hűségeért és igyekezeteiért. Ez volt a titkos megbízás; a küldetés hivatalos czime az volt, hogy Pázmány a megzavart nyugalmat szándékozik helyreállítani.

Bethlen jól tudta, hogy mit kell hinnie Pázmány küldetéséről. „Nem akarják megbüntetni“ — írja ekkor — „mert ha akarnák, nem papra biznák az ily dolgot.“ Ellenben a kassai gyűlés izenete megnyugtatta a fejedelmet. Kijelentette, hogy a nádor és az ország nem okai a béke bontásának. Nagy bizalmat meritett a konyárdi győzelemből. „Áldott az isten“ — így kiáltott fel — „ki az ő dicsőségét, nagy nevét megkáromlani az bálványozó népnek nem engedi.“ Erélyesen követelte Homonnay, Dóczi, Lónyay, Perneszi és az Erdélyből kiszökött elégületlenek megbüntetését. Azonban nem várhatta meg fegyverben követeléseinek végrehajtását, mert Ali pasa hazatért Szolnokról, midőn Homonnay hajdujainak szétosztatásáról értesült.

Bethlennek annál is inkább követnie kellett e példát, mert a moldvai zavarok lekötötték figyelmét. Szkender döntő harcra készült Mohila ellen és maga mellé hívta Bethlent. Bethlen, ha csak szerét tehette, kikerülte az ilyen inkább oláh fejedelemhez illő táborozásokat. Most is addig mentegetődzött, míg szerencsésen elkésett. Bethlen Bereczknél volt, midőn meghallotta, hogy Szkender augusztusban megverte Koreczki lengyeljeit.

A lengyelek moldvai szerencsétlensége nagy csapás volt Homonnayra, a ki számított Mohila lengyel hiveinek diadalára. A lengyel király a spanyol királynak is ajánlotta a katholicizmus magyar bajnokának ügyét. Homonnay a bécsi nuntiustól is remélt támogatást, bár sokkal kevesebb pénzt gyűjtött a különböző helyekről, mint a mennyit várt; volt mégis annyija, hogy föléleszthesse a zavarokat.

Bethlen elég korán értesült Homonnay újabb készülődéséről. Meg akarta előzni a táma-

dást. Simoni Györgyre, a kipróbált vitézre bízta a hadak fogadását. Hanem Gombos András, Fekete utódja nem nézte a dolgot tétlenül. Vagy kétezer embert gyűjtött össze, meglepte és elfogta Simonit Tarcsán október vége felé. A halálosan megsebesült Simonit Dóczyhoz vitték Szatmárra. Dóczy vallomásokat csikart ki a haldoklótól. Ezekből az tűnt volna ki, hogy Bethlen Jenőt és Váradot át akarja adni a töröknek. Igen valószínű, hogy maga Dóczy költötte a vallomásokat. Oly lankadatlan kedvvel gyártotta a hazugságokat Bethlenről éveken át, hogy talán már maga is hitte mindazt, amit eleinte csak az udvar kedvéért gondolt ki. Elég az, hogy Simoni halála nagyon felbátorította Gombost. Táborá nevében proclamatiót adott ki Bethlen ellen s ebben főképp Simoni vallomásai alapján szidalmazta a fejedelmet.

Gombos Deésig vonult előre, de itt Kamuthy Balázs és Török István lesbe csalták és megverték november 20-án. Most Bethlen is táborba szállott. Hadainak egy részét Szatmárnak küldötte, ő maga a derékhaddal Debreczennek tartott. Az incselkedés komoly dologgá lett. A felsőmagyarországi vármegyék megtagadták az engedelmességet, midőn Bethlen ellen fegyverbe szólították őket. Az udvar most megijedt; Forgács Zsigmond arra kérte Bethlent, hogy „ne fegyverrel vegyen igazat magának,” hanem követeket küldjön a királyhoz.

1617. elején a felsőmagyarországi rendek is arra kérték a fejedelmet, hogy vezesse vissza hadait. Bethlen tehát visszavonult.

Prágába küldötte Kemény Boldizsárt és Kassay Istvánt nem azért, hogy új szerződést kössenek, hanem hogy neki, a megbántódott félnek igazságot kérjenek. Az udvar e felfogást határozottan visszautasította. Szerinte Bethlen bontotta fel a békét s ő adta át Lippát a töröknek,

minden igazi kényszer nélkül. Mily könnyű lett volna e vádakat visszaverni. De Bethlennek ez a vita mellékes dolog volt. Békét akart, hogy meg-

II. MÁTYÁS.

szabaduljon a további támadásoktól. Még abban is megnyugodott, hogy Mátyás most sem akarta neki megadni a fejedelmi címet. 1617. július 31-

én a királyi s az erdélyi biztosok megkötötték a második nagyszombati békét, mely tulajdonkép nem egyéb, mint megerősítése az elsőnek azzal a különbséggel, hogy a másodikban a békezavarók büntetése erősebben van kiemelve.

A fejedelem nem erősítette volna meg a nagyszombati békét a legnagyobb készséggel, ha Lippa átadása után már mit sem kellett volna tartania a török követeléseitől. 1617. április közepén Kara Mehemed császár a szultán hármassal parancsolatjával érkezett Bethlenhez. Az egyik az volt, hogy Jenőt adja át rögtön, a második az, hogy fizesse meg az évi adót, melyet eddig még egyszer sem fizetett, s végül bocsásson hadakat Szkender mellé, ki a kozákok rabló hadjáratai miatt Lengyelországot akarja megtámadni. Bethlen mind a három parancs elől ki akart térni; az utolsó volt a legsürgősebb. De a fejedelem most sem bánta volna, ha újra lekésik a lengyel-török háborúról. A sokféle parancs közt — válaszolta a portának — nehéz eligazodni. A levelek nem egyeznek a szóbeli ígéretekkel. A szultán megharagudott. Parancsoljuk — izente neki — hogy két szállást egygyé tevén, mentest menjetek és a mi hadainkkal megegyeztetek. Bethlen tehát augusztus végén átlépte a határt. A Dnjester partjára, Soroki környékére vezette táborát. Rögtön a közvetítéshez látott. Valami derekas hadviselésre egyik iélnek sem volt kedve. Nyolcz napig fáradozott Bethen izengetéssel s követküldéssel, míg végre szeptember 22-én Zolkievsky, a korona hetmanja és Szkender aláírták a békét. A békében a lengyelek megígérték, hogy Moldvába nem küldik alattvalóikat s hogy Homonnayt és Serbán Radult nem eresztik át területükön. A Dnjester partján kötött békének közvetítése nevelte Bethlen tekintélyét és terjesztette hírnevét. Meg-

erősödve az átélt viszontagságoktól, vigyázott mindenfelé, mert már régóta érezte, hogy nagy eseményekben nagy szerep vár reá.

HARMADIK FEJEZET.

Az első támadás.

Az ellenreformáció Csehországban erősen küzdött a Rudolf alatt kivivott vallásszabadság ellen. Braunau és Klostergrab nevei világhírűvé tettek a küzdelmet. Gindely szavai szerint a klostergrabi protestáns templom falai ellen mért csapások viszhangot keltettek egész Európában. A személyesen is megsértett Thurn a forradalom terére sodorta Csehországot. A királytól eltiltott protestáns gyülekezet élén 1618. május 23-ikán a prágai palotába vonult és társai segítségével, régi cseh szokás szerint, kidobta az ablakon Slavatát és Martinitzot, a gyülölt helytartókat s Fabriciust, az ártatlan titkárt.

Bethlen rögtön átérezte ez események nagy jelentőségét. Régóta várta az alkalmat, hogy megtorolhassa az udvar oktan fenhéjázását, nyílt és leplezett támadásait, régóta szerette volna terjeszteni hatalmát s megtörni a katolikusok megújuló erejét. De semmit sem akart elhamarkodni, nyugodt maradt, várt, figyelt és csendesen dolgozott. „Ilyen nagy dolognak — mondá — „derekas fundamentumot akar vetni, olyat, melylyel az egész magyar nemzet élhessen minden szükségnek idején bátorsággal.“

Először is rendezni akarta ügyeit jó barátal és ellenféllel. Az értekezlet, mely a két nagyszombati szerződés értelmében a határkérdések és vitás magánügyek rendezésére lett volna hivatva, egyre halasztódott, noha a második szerződés

SLAVATA ÉS MARTINITZ KIDOBATÁSA.

1617. szeptember 21-ére tűzte ki megtartását. 1618-ban az udvar már nem merte Bethlen türelmét tovább próbára tenni. Ez év végén Eszterházy Miklóst bizta meg a károlyi alkudozás vezetésével. A károlyi értekezlet befejezése után 1619. április 11-kén Ferdinánd végre megadta Bethlennek a majdnem hat év óta megtagadott fejedelmi címet.

Bethlen ekkor minden áron Ferdinánd hívének akart látszani, annyira, hogy még hadi segítséget is akart ajánlani a király ellenségei ellen. Célját elérte. Az udvart biztosságba ringatta; Dóczi András és Forgách nádor erősen meg voltak győződve arról, hogy Bethlen Ferdinánd szolgálataiban keresi előmenetelét.

Ennek a meggyőződésnek Bethlen azt a hasznát vette, hogy mindenfelé küldözhetette követeket, hadi készületeinek ártatlan szint adhatott a császárral való barátságára támaszkodva nagyobb szabadsággal léphetett föl a portával szemben.

Elűzte a neki alkalmatlan Sándor vajdát Oláhországból, a nélkül, hogy a porta megtorolta volna e tettét. A szultánnak azt a kérelmét, hogy adja át Jenő várát, elütötte a konstantinápolyi német követ segítségével. Hűségét más módon kívánta bebizonyítani.

Követe Mikó Ferencz, ki 1619. július 5-kén érkezett a portára, a szultán engedelmet kért Bethlen támadására. Egyszersmind katonai segítséget és tizezer aranyat is kívánt. A nagyvezér Deák Mehemet temesvári pasát bizta meg Bethlen kérelmének elintézésével. Bethlen ugyan nem találkozott Mehemed pasával, de Mikó jelentéséből látta, hogy a porta nem fogja zavarni vállalatában.

Prágából is jó hírei érkeztek. Követe, Markó vajda augusztus 14-kén érkezett vissza a cseh igazgatók izenetével. A csehek megígérték, hogy Bethlen hire nélkül semmit sem tesznek s reményt adtak neki a cseh koronára.

Bethlen észrevette az 1619-iki országgyűlés tárgyalásából, hogy az ország már érett a forradalomra. Az ifjú Rákóczi György biztatásai is megerősítették e hitében. Rákóczy Széchy Györgyöt s Thurzó Imrét is megnyerte az ügynek, Zmeskal Jeromos izgatott az országban s Bethlennel tudatta a főurak és vármegyék izeneteit. A kálvinista predikátorok szenvedélyes szónoklatai is a készülő háború jelei voltak.

Az Alvinczinek tulajdonított Querela Hungariae című röpirat fejtegette a forradalomra hajló párt eszméit. A röpirat alapgondolata az, hogy II. Mátyás egész uralkodása alatt és Ferdinánd kormányzásának kezdetén a bécsi béke megsemmisítésére törek. Hivatkozott a röpirat Forgách s Homonnay támadására Erdély ellen. Pedig Homonnay országbiróvá lett és Dóczy András kaszai generalissá. Huszt, Kövár és Écsed árulói jutalmakat kaptak. A röpirat szerint meg volt sértve a bécsi béke a hivatalok betöltésének, a templomok elfoglalásának, a protestans lelkészek jövedelmének s a jezsuiták birtokszerző jogának kérdésében. Tagadta a Querela Ferdinánd választásának törvényességét s úgy szólt róla, mintha felelős lett volna a Mátyás alatt történetekért. Valóban mind az, a mit a protestánsok eddig Ferdinándról tudtak, nem kelthetett bizalmat iránta. Különösen erős s méltóságos volt a Querela ékes-szólása, midőn vádat emelt Khlesl ellen, a ki az 1615-iki török béke által a tiszántúli hajduk kiirtására törekedett. A hajdukéra, kik szorgalmukkal a farkasok és a medvék tanyáját bőven termő vidékké alakították át és szívesen fognak bármikor fegyvert az ország védelmére.

Bethlen mindenekelőtt Kassát akarta elfoglalni, „mivel a felföld az egy városra néz teljességgel.“ A fejedelemé volt az irányadó gondolat,

de a végrehajtás Rákóczy Györgyre volt bízva. Rákóczy ép oly titokban készülődött, mint Beth-

Q V E R E L A M A G Y A R H V N G A R I Æ . O R S Z A G P A - N A S Z A .

E A N V N C S V N T ,
proh dolor, tem-
pora , in quibus
verè, juxta Irenæ-
um sanctū Mar-
tyrem, vivi mortuis, & mor-
tui vivis, invidere possunt, ob
effratam Satanæ malitiam, &
odium erga gen^o humanum;
Qui quanto magis videt, ap-
propinquare finem mundi,
extremumq; adventum judi-
cis IESV Christi, tanto magis
omnes ingenij vires expedit,
modo cælum terræ, terram
cælo, miscere, omnem disci-
plinam, mores honestos, pu-
blicamq; Christianitatis pacē
& tranquillitatem, quovis mo-
do turbare possit.

M O S t a n v a d-
nak, jay, azok
az údók mi nés
künk, mellyek-
ben sieni Irea-
næus Martyr
mondása szerint, az élők az hős-
takra, és az holtak az élőkre va-
lóban irigykedhetnek, az őrá-
dóghnek emberi nemzetiséghez
megh kegyetlenül gonoszságá-
ért, és gyűlölségéért; kimenyis-
vel közelb látja érkezni ez vis-
lagnak végét, és az ítélő báro
I E S V S Christusnak utólsó el-
jövételit, annival inkább elméi-
nek minden erejét ki boczáttya,
csak hogy az eghet az földel, és
az földet az éghel össze egyel-
tesse, minden fegyelmet, tisztis-
sleges erkölcsöt, és az Keresztens-
slegnek közönsleges békeféget; és
czendélségét valamint e vala-
hogy fel háborúhassa,

A Ta-

Q U E R E L A H U N G A R I Æ C Z I M L A P J A .

len. Dóczy András meg volt lepve, midőn Rákóczy
György 1619. szeptember 3-ikan Kassa előtt ter-

mett. Két nap mulva kénytelen volt átadni a várat. Most Dóczy András a fogarasi börtönbe került s ott is halt meg néhány hónap mulva.

Bethlen szeptember 17-kén kelt át a Tiszán és Kassa felé sietett. Az ország keleti részének várai, Munkács kivételével meghódoltak a fejedelemnek. Könnyű diadalútja közben értesült arról, hogy a csehek Pfalzi Frigyeszt választották királyukká. Bethlenről szó volt ugyan a választáskor Prágában, de egy szavazatot sem kapott. Kellemtelenül hatottak reá e hírek, de hamar kijózanult az álmokból és a tényekkel számolva, tovább haladt útján.

A felsőmagyarországi rendek 1619. szeptember 21-iki kassai gyűlése Bethlent az ország fejévé és főgondviselőjévé választotta. A gyűlés kijelentette, hogy nem „akarják a római, vagy más religiákat persecuálni.” E kijelentéssel bizonyos tények ellenkezni látszottak. Különösen az, mely Kassán történt szeptember 6-án éjjel. Ekkor ugyanis Rákóczy hajdúi kegyetlenül felkoncizták Pongrácz István s Grodeczi Menyhért jezsuitákat és Kőrösi Márk esztergomi kanonokot. Nem bizonyos, hogy a hajdúk Rákóczy parancsából követték el a gyilkosságot.

Bethlen még nem volt Kassán, midőn Széchy György és Rhédey Ferencz körülbelül nyolcz-ezernyi haddal a nyugoti határ felé siettek a várak elfoglalására. Majdnem vérontás nélkül hódítottak, mert a fizetetlen őrségek örültek az ellenségnek és szinte kiszolgáltatták főtisztjeiket. Így foglalták el Bethlen vezérei Gyarmatot, Füleket, Lévát, Érsekujvárt és szeptember 20-án Széchy már a bányavárosokat hódította.

Bethlen hadicsele tehát tökéletesen sikerült. A meglepett udvar csak az utolsó perczben készlődött.

Bethlen nem sokáig időzött Kassán. Szeptember végén már Poprádon volt, innen Liptó-

BETHLEN GÁBOR.

megyén át Nagy-Szombatnak tartott, hová október 9-ikén érkezett. Ezt az utat azért választotta, hogy

az északi megyékre vigyázzon s hogy ügyelhesen a morvaországi hadi eseményekre. Nagy-Szombatból nyitva volt az út Pozsonyig, az ország fővárosáig.

Bethlen jól ismerte a pozsonyi állapotokat. A protestáns polgárság biztos hírekkel látta el. Mint az egykorú katolikus vers írja a pozsonyiakról:

Mint hamis tanácsok, tanácsot tartátok,
Éjjel Bethlehemhez Kampert bocsátátok,
Hogy nagy hamarsággal jűne, azt írátok.

Lipót főherczeg ezerkétszáz főnyi csapatot küldött Pozsony megsegítésére, de Bethlen hajdúi október 13-án meglepték és széjjel verték a segédcsatatot. Másnap Pozsony meghódolt Bethlennek. Most Forgách Zsigmond nádor, a kivel Bethlen utoljára Szerdahelyen találkozott 1611-ben egészen más körülmények közt, megegyezett Bethlennel és az egyesség értelmében október 20-án országgyűlést hirdetett Pozsonyba november 11-ére.

Bethlen e közben folyvást vigyázott szövetségeseinek hadi mozdulataira. Támadásának hírére fordult vissza Buquoy prágai útjából és így lehetővé tette, hogy a pfalzi választó elérhette új királyságának fővárosát. Október 10-én Bethlen Nagyszombatból Rhédey Ferenczet küldötte szövetségesei segítségére tizezer válogatott lovassal. Rhédey három nap múlva érkezett a morva felkelők neumühli táborába. Dampierre nem mert ellenállni Thurn és Rhédey egyesült seregeinek, október 20-án elhagyta Morvaországot és nemskára Buquoyval együtt Bécs felé vonult vissza. Október 23-án Hohenlohe a cseh felkelők élén egyesült Thurnnal, másnap a két ellenséges tábor Ulrichskirchennél szemben állott egymással. Buquoy azon volt, hogy biztosítsa átkelését a Duna jobb partjára. A szövetségeselek Buquoyt elakarták vágni

a hidtól, Bethlen „a bécsi hidak előtt“ való harcznak csak harmadik napján érkezett szövetségesei

FRIGYES, PFALZI VÁLASZTÓ.

táborába. E napon Buquoy már átkelt a másik partra s ellenségei nem bírták követni.

Most Thurn, Hohenlohe és Bethlen Pozsonyban tanácskoztak a további teendőkről. E tanácskozásban Bethlennek az a hadi terve győzött, hogy az egész hadsereg keljen át a Dunán s egyesült erővel támadja meg Buquoyt. Pozsonynál történt az átkelés és pedig hajókon. Előbb Rhédey lovasai keltek át, november 21-én a cseh hadak követték őket, 24-én Bethlen is átkelt. Buquoy Bécsbe zárkózott a több mint harminczezer főnyi ellenség elől.

Ferdinánd fővárosát a kiéheztetés veszélye fenyegette. Ekkor váratlan fordulat állott be. November 27-én Bethlen ijesztő híreket kapott Homonnay betöréséről.

Homonnay még idejekorán Lengyelországba szökött Bethlen hadai elől. III. Zsigmond lengyel király Ferdinánd sógora, szívesen adott Althan grófnak engedelmet arra, hogy a kozákokból és lengyelekből álló Lyszowszki-sereget Ferdinánd zsoldjába fogadja. Bethlen tudta, hogy Homonnay készül valamire, és Rákóczy Györgyöt bizta meg a határ őrizetével. Homonnay azonban majdnem nyolczezer főnyi csapatjával november 21-én megjelent Zemplénben és Homonna körül szétverte a meglepett Rákóczy kisebb számú seregét. Homonnay inkább pusztított, mint hódított. Midőn Szebent meg akarta lepni, Abaffi Miklós, tokaji kapitány, hat óráig tartó ütközetben visszaverte a lengyel-kozák támadókat. E vereség felbontotta Homonnay seregét.

Bethlen a homonnai vereség hírére ott hagyta Bécset. A hír szertelenül nagyította Homonnay seregének számát; Bethlen attól tartott, hogy a lengyel csapatok, kivált ha egyetértének Gratiani moldvai vajdával, elvágják útját Erdély felé.

Visszafordult tehát Sopron felé. November 30-án a soproni polgárok meghódoltak a fejedelem-

nek, nemsokára Bográdi János Kőszeget is elfoglalta Bethlen számára. Dampierre hiában próbálta visszahódítani Sopront. Bethlen hatalma meg volt alapítva a dunántúli részeken, valamint Felső-Magyarországban is.

Megelégedéssel tekinthetett vissza az 1619-iki hadjárat eredményeire, de a siker állandósítása a rendek hangulatától és a külügyi helyzettől függött.

Bethlen pozsonyi országgyűlésén a nádor november 18-án nyitotta meg a tanácskozásokat. Az összes magyar vármegyék közül csak Győr, Moson és Veszprém nem küldöttek követeket. A főurak közül kevesen maradtak el. De a főpapok hiányoztak, közülök csak a csanádi püspök és két kanonok jelent meg. Pázmány fejezte ki a távol maradók érzelmeit. Törvénytelennek nevezte a gyűlést és kijelentette, hogy „valamig Ferdinánd király él, soha mást nem uralok”.

Az összegyűlt rendek mindenk előtt a pozsonyi várat és a szent koronát akarták megszerezni. Révay Péter és Pálffy István eleintén esküjökre hivatkozva, nem akarták a várba bocsátani az ország őrségét. Majd bizonyáglevelet kértek arról, hogy híven jártak el tisztokban s azután bebocsátották az ország biztosait.

Bethlen nem szívesen látta a főpapság elmaradását, mert bizonyos határig óhajtotta a vallásos ellentétek kiegyenlítését. A vallás ügyében az országgyűlés nem Alvinczi szellemében hozta határozatait, hanem inkább Bethlen mérséklő befolyásának engedve. Elhatározta, hogy a vallásszabadság végrehajtására ügyelő defensorok tekintetében mind a három vallásnak szava legyen. A templomok felosztásának izgató kérdéséről a rendek azt határozták, hogy a főtemplom minden városban azé a felekezeté, melyhez a lakosság többsége tartozik.

A jezsuitákat azonban nem kimélték a rendek. „Igen szigorú és örök törvényben“ száműzték őket az országból.

Még erősebben támadta meg az országgyűlés a katolikus vallást, midőn jóváhagyta az egyházi jóságok jövedelmének lefoglalását a végvárok ellátására és Bethlen kormányának céljaira.

Szóba hozták egyesek Bethlen megkoronáztatását is, de a fejedelem halasztani kívánta a döntést, mert számba vette az európai események fejlődését.

Láttuk, hogy Bethlen hadviselése megszabadította Csehországot és Morvaországot a császári fegyverektől. Bethlen ezért jutalmat kért. Azt kívánta a csehektől, hogy vegyék fel őt Magyarországgal együtt a felkelő tartományok szövetségébe, azon kívül pénzbeli támogatást kívánt.

Kapott is október havában a morvai fölkelőktől huszezer forintot, de ez kevés volt. A Pfalzi Frigyes koronázására október 30-kán Prágába küldött Erdődy Kristóf és Kassay István súlyos követelésekkel léptek fel. Bethlen eddigi költségei fejében százezer birodalmi tallért, a magyar végvárok fentartására pedig háromezrezer forintot követelt. Magyarország számára a két Ausztriát, Stajerországot, Karinthiát és Krajnát kívánta, ha a Habsburgok trónja összeomlanék. A csehek még a két Ausztriát sem szerették volna átengedni, pénzt pedig nem adhattak. Ép a pénzkövetelések miatt húzták oly sokáig a szövetségkötésre vonatkozó tárgyalásokat.

E tárgyalásokat a pozsonyi országgyűlés a szomszéd tartományok követeivel 1620. január 15-én fejezte be, de a szövetséglevél még akkor sem volt végleges érvényű, mert hátra volt még a cseh király és a cseh nagygyűlés ratifikációja.

Bethlen 1619. novemberében más szövetség

tervét is fejtegette Hohenlohe előtt, ki a csehek nevében alkudozott Pozsonyban. Bethlen szerette volna Magyarországot fölvetetni a római birodalom tagjai közé és pedig mint választó-fejedelemséget. Ez a terv mai fogalmaink szerint veszedelmesnek látszik. Pedig ezzel biztosítani kívánta Bethlen a protestáns magyar királyság függetlenségét. Terve szerint az örökös tartományokkal megnagyobbított Magyarország, mint tagja a választófejedelmek kollegiumának, megsemmisítette volna a katolikus császárságot és a magyar király még fel is használhatta volna a birodalom erejét a magyar nemzet érdekében. Bethlen phantasiája játszott e tervekkel, kivált a Bécs ellen tervezett támadás előtt. De szokása szerint hamar elszakadt a képzelődésektől és visszatért józan számításaihoz. E visszatérésre intette a portához való viszonya is.

Bethlen Pozsonyba várta a szultán követeit és a Magyarország fejedelmének méltóságához illő ajándékokat.

De a török jutalmat akart kicsikarni Bethlentől a támogatás fejében, vagyis inkább a támogatás reményének díjául. 1619. december 11-ikén Balassi Ferencz, az erdélyi főkövet Konstantinápolyba érkezett a régóta hiában várt erdélyi adóval és gazdag ajándékokkal. A nagyvezér azonban még többet akart kicsikarni és annyira szidalmazta Bethlent, hogy Balassi kétségbeesetten jelentette: Kegyelmes uram, felséged innét semmi jót nem remélhet.

Bethlennek az volt egyik legjellemzőbb szokása, hogy a nagy remények mámorában is óvatosan egyengette a kibontakozás útját. Diplomáciája szerette a két felől, sőt a több felől való biztosítás módszerét. November elején, midőn Ferdinándot ki akarta szorítani fővárosából, midőn kereste a csehek szövetségét s a török pártfogását, a Bécs felől érkezett ajánlatot is meghallgatta.

Deczember 27-én Lépes Bálint vezetése alatt királyi követség érkezett Pozsonyba, mely királyi előterjesztést küldött a rendeknek, az ország sérelmeinek elintézését ígérve.

S így a király az eleintén forradalminak bélyegzett gyűlést mintegy törvényesítette izenétével. De a biztosok a rendeket el akarták szakítani Bethlentől s e miatt haragra lobbant az országgyűlés többsége. Némelyek kijelentették, hogy inkább meghódolnak a töröknek, semhogy Ferdinánd hűségére térjenek vissza.

A királyi biztosok ekkor Bethlenhez fordultak. Nála mégis inkább boldogultak. Bethlen pénzforrásai ugyanis ki voltak merülve. Időt akart tehát nyerni, hogy ez alatt jövedelmeit szaporítván, vagy jó békét kössön, vagy kedvezőbb körülmények közt szólítsa fel a rendeket újabb áldozatokra.

Ily szándékkal kötötte meg a biztosokkal 1620. január 16-án a szeptember 19-éig tartó fegyverszünetet. E napig mind a két fél ura marad a birtokában lévő területnek. A fegyverszünet e pontja tulajdonkép az országgyűlés január 8-iki határozatát szentesítette, mert e napon választották Bethlent Magyarország kormányzójának. A fegyverszünetben a király jóváhagyta az országgyűlés egybehívását május 31-ére Beszterczebányára. Ez a gyűlés volt hivatva a fenforgó vita elintézésére.

A pozsonyi fegyverszünet megkötése után Bethlen szövetségeseinek ügye mind rosszabbra fordult. Sokan rossz néven vették Bethlentől, hogy nem szakította meg a fegyverszünetet s nem sietett fegyverrel a szövetségeseik védelmére. De a kik így beszéltek, nem vették figyelembe, hogy Bethlen nem a cseh ügy diadaláért fogott fegyvert. A cseheket fel akarta használni a tőle védett ügy diadalára. Különös lett volna, ha akkor siet a szö-

vetségesek védelmére, midőn még nem rendezte ügyeit sem a portával, sem Ferdinánddal és ennél fogva véglegesen a magyar rendekkel sem. Különben rajta volt, hogy közvetítse a fegyverszünetet Ferdinánd és lázadó alattvalói közt. Ez a fegyverszünet nagyon megkönnyítette volna a csehek helyzetét. De a közvetítés nem sikerült.

Némi segítséget küldött a fölkelők táborába, de megkövetelte, hogy hadait azok fizessék, a kik hasznukat veszik. Április 25-kén a Prágába küldött Thurzó Imre végleges érvényt szerzett a Pozsonyban kötött szövetséglevélnek. Midőn Thurzó eltávozott a cseh fővárosból, több mint 300,000 magyar forintnyi évi fizetés ígéretét vitte magával a cseh királyság országainak részéről.

Különben Bethlen ekkor nem hitte, hogy a csehek ügye kétségbeejtő, különösen csalódott az európai protestantismus solidaritásába vetett hitében.

Bethlen bölcs tartózkodásának eredményei nyilvánvalókká lettek a beszterczebányai országgyűlésen. Régóta nem jelent meg annyi külföldi követ magyar országgyűlésen, mint 1620. júniusában a beszterczebányain. A római császár, a francia, a lengyel királyok, a szultán, Erdély és a Pfalzi Frigyest támogató rendek követei jelentek meg Beszterczebányán. A pozsonyi fegyverszünet emelte Bethlen tekintélyét; sok függött attól, hogy mire határozza magát a fejedelem, ki nagy sikereinek kivívása után pihent és erőben gyarapodott.

A béke legnagyobb részt Ferdinánd ajánlataitól függött. Bethlen a fegyverszünetet megszegte, midőn lovasait a fölkelők táborába küldötte. A császárnak azonban nem volt annyi ereje, hogy megtorolja e szerződésszegést, sőt folytatta az alkudozásokat, hogy akadályozhassa Bethlent hadi ereje teljes kifejtésében. Bethlen jól látta, hogy mire czéloznak a császári követek beszterczebányai

útjai, de a jövő eshetőségei miatt nem akarta megszakítani a tárgyalások fonalát s bár némán

II. FERDINÁND.

túrte Collalto grófnak lenéző magaviseletét, a ki a beszterczebányai országgyűlésen a Bethlennnek szánt helyet foglalta el, mégis szilárdul védelmezte

a pozsonyi fegyverszünetben szerzett jogokat. Különben a királyi biztosok nemsokára fölöslegesnek vélték minden színlelést vagy alkudozást. Miksa herceg, a liga vezére augusztus 4-ikén Linzben volt, Collalto és társai tehát augusztus 15-én kijelentették, hogy az országgyűlés törvénytelen és végzései érvénytelenek.

A cseh, morva, sziléziai, lausitzi és ausztriai követek szívesen látták Collalto távozását. Ők ép azért jöttek, hogy Bethlent a háború folytatására izgassák. De Bethlen figyelmeztette szövetségeseit, hogy a hadjárat megkezdése előtt fizetni tartoznak. Már most Frigyes is érezte, hogy nem tarthatja tovább szép szóval szövetségését. Drágaköveket s ezüstneműt zálogosított el, hogy előteremtse a Bethlennek ígért jutalék első részét. Plessen Volrád augusztus elején százezer forintot adott át a fejedelemnek. Bethlen kijelentette, hogy még 300,000 forintot vár, mert az 1620-iki hadjárat költségei nyolczszázezer forintra fognak rúgni és ez összeg felét a szövetségeseknek kell előteremteniök.

Mind ez áldozatokért nagy eredményekkel kecsegtette a szövetségeseket. És ez optimismusban volt is némi őszinteség, mert a porta, melynek támogatására alapította nagy reményeit, ez időtájt már barátságosabb volt Bethlen iránt. Juszuf aga július 20-án érkezett Beszterczebányára a szultán június 22-iki levelével. E levélben a szultán felhívja a magyarokat, hogy válaszszanak magoknak királyt, s ő azzal majd megtartja a szent békességet. E levélnél ugyan valódibb támogatást is várt Bethlen a portától, de remélte, hogy a szövetséges tartományok és a magyar rendek portai követsége majd kieszközli a még nyomatékosabb segítséget.

A Beszterczebányán összegyűlt rendek is nagy pénzbeli segítséget ígértek, és pedig nemcsak jobbágyaik rovására, hanem a magok zsebéből is.

Az országgyűlés a vallás kérdésében befejezte a pozsonyinak munkáját. Megalakította a protestáns államot, mely a katholicizmust megfosztotta az uralkodói vallás méltóságától, de törvényeiben türelmet biztosított a hajdani uralkodónak. Megválasztotta a vallási defensorokat. Csak három püspökséget hagyott meg, úgymint az egrit, a nyitrai, a győrit. A három püspöknek egyenként kétezer magyar forint fizetést rendelt. Meghatározta a káptalanok és konventek számát, s azok tagjainak fizetését kétszáz forintban állapította meg. Az egyházi javakat két részre osztotta. A nagyobbakról kimondotta, hogy azok, mint a korona tulajdonai el nem adhatók és el nem zálogosíthatók; jövedelmük a végvárak fentartására való. A többi egyházi javakat a fejedelem elzálogosíthatja, vagy esetleg el is adhatja a kincstartó tudtával s a nyilvános számadás kötelezettségével. A jövedelmeket országos czélokra kell fordítania.

Augusztus 25-ikén a rendek Bethlen Gábort Magyarország királyává kiáltották ki. Először Thurzó Imre kiáltotta a Vivat Rex Gabrielt.

Bethlen most elfogadta a választást, mert a szövetségesek pénzének s ígéreteinek, továbbá a rendek nagy ajánlatainak s a szultán levelének birtokában remélte, hogy megvédelmezheti királyi címét.

De itt megállapodott. Most is ösztönözték, hogy koronáztassa meg magát. A hagyomány szerint Alvinczy ajánlkozott, hogy fejére teszi a koronát. De Bethlen fontolóra vette, hogy e dicsőség nagyon megnehezítené a békés kibontakozást. Elég volt neki a választott király czíme, örült a fénynek és dicsőségnek, de nem szédült el tőle.

E napokban örömet emlékezett meg arról, hogy húsz évvel azelőtt száz tallért sem kapott kölcsön Kassán. Most pedig, midőn augusztus

25-én a templomba lovagolt, ruháján és lován az arany és drágakő úgy ragyogott a nap fényében, hogy a nézők szeme káprázott tőle. Meghatotta sorsának e változása. A Te Deum alatt szeme könnybe borúlt.

Az országgyűlés befejezése után Bethlen a táborba indult. Bethlen az 1620-iki hadjáratnak főcéljául azt tűzte ki, hogy befejezze magyarországi hódításait. E hódítások szükségesek voltak arra, hogy az új címnek a valóság is megfeleljen. Másrészt a magyarországi hadjáratot diversionak is fogta fel Bethlen, mely alkalmas volt arra, hogy gyöngítse a császár erejét a csehországi harctéren. Bethlen elfoglalva Nyitrát, szeptember 29-én Haimburg előtt termett azzal a szándékkal, hogy onnan Bécs ellen indul.

E diversionak hasznát megérezték volna a cseh fölkelők, de Bethlen szándékát Dampierre ébersége megghiúsította. Ellenben a dunántúli hadjárat nagy eredményekkel járt. Egymásután hódoltak meg a várak a választott királynak, Bethlen megnyerte ügyének Batthyány Ferenczet s hadai Varasd tájékát is pusztították.

Míg Bethlen Vas megyében járt, Dampierre Pozsonyt akarta meglepni. De Rákóczy György csapatai ép a támadás napján érkeztek Pozsony alá, reggeli nyolcz órától délutáni négy óráig tartott a harcz, mely a császáriak teljes vereségével végződött. Maga Dampierre is elesett, ugyanaz a Dampierre, ki 1604-ben Temesvárnál szétkergette az akkor még száműzött Bethlen kis csapatját.

E diadalnak nagyobb következményei lettek volna, ha a török valóban becsülettel támogatja a választott magyar királyt, mint a Juszuf agától Besztercebányára küldött levél ígérte.

E helyett azonban mi történt? Karakas Mehemed budai pasa felhasználva azt az időt,

mikor sem Bethlentől, sem Ferdinándtól nem kellett tartania, november 4 ikén elfoglalta Vácot, melyre a török már régóta vágyódott.

Igaz, hogy Bethlen odaigérte Vácot a töröknek, mikor látta, hogy másként nem kap tőle segítséget, de remélte, hogy a Besztercebányáról megindított nagy követség, melyet Köln János a szövetségesek, Dóczy és Rimay pedig a magyarok nevében vezetett, vagy megváltja Vácot pénzigérettel, vagy legalább nagy s döntő hatású segítséget eszközöl ki érte kárpótlásul. Karakas Mehemed azonban sietett elfoglalni a várat, még mielőtt a követség a portára érkezett.

Más csapás is érte ekkor Bethlen ügyét. A liga hadserege november 8-án tönkretette Frigyes hadseregét és végleg leverte a cseh rendi szabadság ügyét. Bethlen a fehérvégi csatáig körülbelül ötezer embert küldött a cseh táborba. Utolsó segédcsapata Pécsy Simon vezetése alatt ép a csata napján érkezett öt mérföldnyi távolságra Prágától.

Maga Bethlen nem kívánczolt e harctérre. Nem szerette könnyű lovasságból álló hadi erejét döntő harcra vezetni nagyobb német seregek ellen. Tanácsolta is a cseh vezéreknek, hogy kerüljék a döntő harcot, de jó akaratú tanácsai ép oly kevésbé mentették meg a csehek ügyét, mint a hozzájuk küldött magyar lovasság.

A fehérvégi csata híre nagy hatással volt Magyarországra. Bethlen is aggodott, különösen, midőn látta az általános bátortalanságot. A koronát Pozsonyból Zólyomba vitette november 14-én. De azért nem esett kétségbe. Hiszen a fehérvégi csata következményei egyelőre nem voltak észrevehetők Magyarországon. Sőt Bethlen foglalásai egyre gyarapodtak, 1620. decemberben jelentéktelen nagyítással írja a fejedelem, hogy „egész

Magyarországban — Győrön, Komáromon kívül — egy vár, egy város, egy kastély, egy falu Ferdinánd hűsége alatt nincsen.“

Tehát a kétségbeesésre nem volt oka Bethlennek. De azért mint mindig, most sem utasította vissza a békülés gondolatát. XIII. Lajos követé szerette volna kibékíteni a császárt Bethlennel.

Francia közvetítéssel indultak meg a haimburgi tárgyalások 1621. január 25-én Bethlen és II. Ferdinánd biztosai közt. Hosszasan huzódtak e tárgyalások. Április 8-án adták át a francia közvetítők Ferdinánd legvégső ajánlatait. A császár azt kívánta, hogy Bethlen mondjon le a királyi címről, adja vissza a koronát s az elkobzott egyházi és világi jószágokat. Ha mindezt megteszi, a császár átadja neki Oppelnt és Ratiort, Szatmárt, Szabolcsot, Ugocsát és Bereget, birodalmi fejedelemeinek címezi, százezer forinttal jutalmazza és Munkácsot beírja neki háromezer forintig. A bécsi béke s a koronázási hitlevél megerősítését azonban az udvar nem vette fel e pontok közé. A haimburgi értekezlet tehát feloszlott április 22-ikén.

Bethlen helyzete súlyosbodott. Sokan elpártoltak tőle, még Haimburgban alkudozó biztosai is cserben hagyták. Forgách nádor márczius közepe óta nyíltan elszakadt Bethlentől, még Pécsy Simon hűsége is kétségessé vált. Thurzó Szaniszló, sőt Thurzó Imre is ingadoztak. Egyre gyarapodott a közömbösök s az árulók száma. A porta ugyan elhatározta február 3-án, hogy pártját fogja Bethlennek, de ahdnamét nem küldött neki.

De Bethlen mégis állhatatos maradt, nem csupán azért, mert a pozsonyi fegyverszünet és a beszercebányai választás után lealáznak tartotta a haimburgi ajánlatok elfogadását. Hanem mivel tartott attól, hogy az udvar, ha szerét teheti,

gyökerestől kiirtja az evangélikus statust, elrontja a szabad választást, nem hívja össze az országgyűlést, lassan-lassan kigyomlálja az úri és nemes rendet, „mert ez írás szerint cselekedik mostan Csehországgal, Morvával.“ Féelme nem volt alaptalan. Folytatta a küzdelmet, hogy elhárítsa a veszedelmet.

Soha sem volt csodálatosabb Bethlen, mint az 1621-iki hadjáratban. Fegyverrel kellett magát védenie lázadó híveinek támadása s a hosszas harcban kifáradt rendek lanyhasága ellen. És Buquoy diadalmas serege nyomon követte. Oly szorútnak látszott a helyzet, hogy a koronát Zólyomból Kassára, majd Ecsedbe vitette. De a veszély mintha aczélozta volna erejét. Serényebb és okosabb volt, mint valaha.

A nagy hadjárat döntő küzdelmeit Érsek-Ujvár körül vívták. Május 29-én szállott ide Buquoy tizenkétezer főnyi seregével. Saját kárán tanulta meg, hogy minő rettentő eredményei vannak a könnyű lovasság harcmódjának, ha Bethlen intézi a csatározásokat. E csatározások alatt Buquoy is elesett, seregének töredékei július 25-én a Csallóközbe szorútlak. Buquoy kudarcából megértette az udvar, hogy Bethlen félelmes ellenfél szövetséges nélkül is. Igaz, hogy János György, a száműzött jägerndorfi örgróf augusztus 9-én magyar földön egyesítette nyolczezer emberét a Bethlenével, s hogy a török is küldött némi segítséget. De akkor már a küzdelem javarészen túl volt Bethlen. A jägerndorfi örgróf segítségét arra használta fel, hogy vele együtt pusztítsa az örökös tartományokat Sziléziáig s Csehország határáig.

De mivel pénzbeli segítséget sehonnan sem kapott, mivel a külföldi protestáns fejedelmek s a magyar rendek elhagyták, a török lanyhán segítette, sőt 1621 végén Bethlen legvitézebb kapitá-

nyai is a békéért esedeztek, Bethlen lebocsátotta kardját.

A nikolsburgi békét Bethlen 1622. január

adrelationem & informatum coram Committentibus sumptibus necessarios
eidem Domino Principi subministrari curabitur.

Nos itaque quibus a natura inditum est nostro nihil charius potuisse
lingua fuisse quam salutis et tranquillitatis populoꝝ nobis commissa Committentium
Consilium prescriptis universis et singulis Articulis, ac omnia et singula in eis con-
tenta ex certa nostra scientia et animo bene deliberato acceptamus apprehensimus ex-
plicamus & confirmamus. Affirmantes repudiclam Faci. Caesaris Regisq[ue]
Majest. Quor[um] Successores legitimos Hungar[um] et Bohem[ia] Reges in Verbo
nostro Principale et bonafide Christiana. Quod praeteritis universis Reg-
ibus, in omnibus suis p[ar]tibus et Claustris tam Nos ipsi observavimus, quam
etiam per alios Subditos nostros cuiuscunq[ue] Status & Conditionis sui observare
faciemus. Ad quod observandum etiam Successores nostros legitimos, qui p[ro]
licet Transactio ista Concernere dignetur Obligatos esse volumus. Placuit no-
stris manibus nostrae subscriptionis Præsentia & Assensu. Ip[s]i nostri manu
no[n]ne reformata. Sup[er] et reformata. Licetiam. Datum in Libera
Civitate Bratislava die Septima mensis Januarii Anno
Domini Millesimo Sexcentissimo Vigesimo Secundo. B[e]n[e]dictus

[Signature]

[Signature]
Bethlen Gábor

A NIKOLSBURGI BÉKE ZÁRADÉKA.

6-án, Ferdinánd pedig 7-én erősítette meg. Bethlen lemondott a királyi czimről és foglalásairól. Viszont Ferdinand Bethlent a római birodalom feje-

delmének nyilvánította. Átadta neki Oppelnt és Ratibort örökös tulajdonául. Azonkívül élethosszig átengedte Bethlennek Szabolcsot, Szatmárt, Ugocsát, Bereget, Zemplént, Borsodot és Abaujt.

De mindennél jelentősebb volt az, hogy Ferdinánd a január 7-én kelt oklevélben megerősítette a bécsi béke czikkelyeit és az 1608-iki törvényeket. Megigérte, hogy koronázási hitlevelét törvénybe fogja iktatni a legkésőbb hat hónap alatt egybehívott országgyűlésen.

Pedig Bethlen küzdelmei nélkül Ferdinánd hallgatagon mellőzte volna a bécsi békét s az 1608-iki törvényeket, s cseh állapotokat igyekezett volna teremteni Magyarországon.

Tehát bizvást mondhatjuk, hogy Bethlen megmentette Bocskay művét.

NEGVEDIK FEJEZET.

Bethlen utolsó támadásai.

Bethlen nem volt megelégedve a nikolsburgi békével. „Im bemegyek Erdélybe“ — így szólt volna a hagyomány szerint — „ott egy kevés ideig megnyugszom és ismét kijövök.“

Nem azért választotta magát Besztercebányán királynak, hogy a hét megyével beérje és azt is tudta, hogy Ferdinánd kormányát csak a fegyver kényszerítheti a nikolsburgi pontok szigorú megtartására.

A török most jó indulatot mutatott Bethlen iránt. A török birodalom zavaros állapotában nagy szolgálat volt az a szultán trónjának, hogy Bethlen foglalkoztatja Ferdinándot. Azért engedte el a porta az 1621-iki erdélyi adót, s azért határozta el 1623 február végén, hogy Ibrahimot, a vén boszniai pasát küldi szerdárnak Bethlen mellé. Beth-

len számba vette még Halberstadti Keresztély és Mansfeld hadviselését és a maga erejét.

1623 szeptember 13-án vonult be Kassára, magyarországi birtokainak székhelyére, hadai egy részének élén. Mindeddig különböző alkudozások ürügye alatt újra a biztosság érzetét keltette fel az udvarban, mint 1619-ben. Október 15-én egyesült Nagyszombat mellett Ibrahim szerdárral. A császári sereg Monte Negro vezérlete alatt körülzánczolta magát Hodolinnál (Göding.) Bethlen körülvette a tábort s ki akarta éheztetni. Monte Negro és Wallenstein már-már azt hitték, hogy veszve vannak, midőn megérkezett a váratlan segítség Thurzó Szaniszló nádor képében, a ki Bethlennel fegyverszünetet kötött s megmentette a huszonhárom nap óta körülzárt császári tábort. Csodálkoztak akkor sokan, hogy Bethlen kieresztette kelepczébe jutott ellenségét. Pedig Bethlen most is, mint mindenkor, nem a pillanat sikerének örült, hanem a következményekre gondolt.

A német szövetségesek cserben hagyták, a török pártfogás tartóssága kétes volt s a novemberi hideg már kényelmetlenné tette a táborozást. Bethlennek így különböző politikai és katonai okok miatt attól kellett tartania, hogy szétszűllő csapata lassanként meghiusítja az ostromzárt, s így a körülfogott ellenség elmenekül, vagy szorongatója ellen támad.

Már pedig Bethlen most nem akart tovább hadakozni. Elég volt neki a jogosság látszatával hirdetnie, hogy elpusztíthatta volna a császár tartományait Prágáig, ha a császár iránt érzett jó indulata ebben meg nem akadályozza. E jó indulat fitogtatására most inkább törekedett, mint valaha.

Ennek okát csak akkor érthetjük, ha meg tudjuk, hogy Kamuthy Farkas, Kassai István és

Bornemissza János, mint a fejedelem követei mi járatban voltak Bécsben 1624 február 7-ike óta.

Ferdinánd leányát kérték Bethlen számára. Mert Károlyi Zsuzsanna, a gondos gazdasszony és hű feleség, 1622. május 13-án meghalt. Bethlen ekkor nagy házasságra gondolt, a birodalmi fejedelem méltóságát a Habsburgok ősi koronájának fényével akarta megaranyozni. 1623-ban megüzente Esterházy Miklósnak, a ki ekkor országbíró és bányavidéki főkapitány volt, hogy nőül venné Ferdinánd másodszülött leányát, az ekkor még tizenkét éves Cecilia Renátát. Most Kamuthy és társai ismételték Bécsben Bethlen ajánlatát. Elmondották, hogy a fejedelem most a császár veje s Magyarország kormányzója szeretne lenni, a király czíme és bizonyos jogai nélkül. A nádor, az országbíró, a kamara és a kapitányok tőle függöttek volna. Bethlen látta volna el a végvárakat az ország jövedelméből, a jövedelem fenmaradó részét a király tárházába szolgáltatta volna. Hanem az ország Fátrán túl eső megyéit függetlenül óhajtotta igazgatni. Kormányzói fizetésül csak a besztercze-bányai rézbánya jövedelmét kérte. Ferdinándnak — így beszélt Kamuthy — nem volna többé oka félni a töröktől. Bethlen megakadályozná a török támadását s könnyű szerrel kiszorítaná a törököt Ferdinánd segítségével.

Nem abban áll ez üzenet fontossága, mintha új fordulatot jelentene Bethlen politikájában. Bethlen már 1617-ben is megígérte, hogy a lengyel-török háború alkalmával a porta ellen fog fordulni. Mint a császár veje is csak akkor teszi meg e fordulatot, ha biztosan tudta volna, hogy a török meg nem torolhatja támadását. Már pedig igen nagyra becsülte a porta hatalmát, s híven ragaszkodva Székely és Bocskay hagyományaihoz, nem igen hitte, hogy Erdélynek vagy Magyarországnak javára válnék a portától való elszakadás.

A Kamuthytól átadott üzenet fontosságát másban kell keresnünk. Ebből tanuljuk meg, hogy mire törekedett akkor, s hogy minő czímnek és hatalmi körnek birtokában kívánta folytatni a kétfelé támaszkodás politikáját.

Lehetségesnek tartotta, hogy az udvar elfogadja ajánlatát, de mikor nem fogadta el, ajánlatainak hasznát abban látta, hogy egy ideig hivatkozhatik rájuk, mint az udvar iránt érzett jó indulatainak kétségtelen jeleire.

A követek visszatérése után sem szakította meg a házasságra vonatkozó tárgyalásokat, de már ekkor figyelmeztette őt Pfalzi Frigyes neje Brandenburgi Katalinra, s Bethlen rögtön örömmel fogadta az ajánlatot. A következő évben meg is kérte a brandenburgi választó hugát és 1626. márczius 2-án megkötötte vele azt a házasságot, mely nem sok szerencsét hozott Erdélynek és a fejedelem családjának.

A Hodolinban kötött fegyverszünet a május 8-án kötött bécsi békévé alakult át. Ez a béke csak újabb kiadása a nikolsburginak azzal a különbséggel, hogy a fejedelem elvesztette a két sziléziai herczegséget, melyet úgy sem birt volna megtartani. Ellenben az ötvenezer forintnyi évi segítség, melyet Bethlen a végvárok ellátására kapott, harmincezerre olvadt, és Ecsed, Nagybánya és Felsőbánya örökjogon Bethlené lett. Az országos szabadságokról nem szól a bécsi béke. Csak annyiban tekinthetjük ez okiratot a protestáns és rendi szabadságok újabb biztosítékának, a mennyiben Bethlen erejét hirdette, a ki nem volt kénytelen lemondani a nikolsburgi béke vívmányairól, midőn a csekély török segítségen kívül alig volt kire támaszkodnia.

Bethlen az udvar oly jó barátjának mutatkozott, hogy Ferdinándtól megbízást bátorkodott kérni

az 1625-iki gyarmati béketárgyalások alkalmából a közvetítő szerepére. Ugyaníly kéréssel fordult a portához is. Ferdinánd visszautasította ajánlkozását, a porta bizalmasabb volt iránta. Murad szultán elengedte Bethlennek az 1623/4. évre járó adótartozást, 1624. október közepétől kezdve tízezer aranyra szállította le az addig tizenötezer aranyban fizetett erdélyi adót és meghagyta a budai pasának, hogy hallgassa meg Bethlen embereit a béketárgyalásokon.

Bethlen követei megjelentek Gyarmaton és szerettek volna a békébe oly pontot igtatni, mely Erdélynek s a hét megyének szabadságát a két császár részéről örökre biztosította volna. Esterházy megakadályozta e szándékot, mely oda célzott, hogy a hét megye Bethlen utódai alatt is Erdélyhez tartozzék. Itt is látszik, mily hamar cserélte fel Bethlen a képzeltgős terveket a kisebb, gyakorlatibb célokkal. 1624-ben Magyarország kormányzóságát kívánja, 1625-ben már elég lett volna neki a hét megyének Erdélyhez csatolása.

A sikertelenség soha sem csüggesztette, sőt mintha fokozta volna tevékenységét. 1625-ben érezte, hogy a cseh fölkeléssel kezdődő háború csak most fejlődik általános európai háborúvá. Örömmel látta, hogy a Habsburg-ház ellenségei élénkebben készülődnek a háborúra. Érintkezett a svéd, az angol, a dán, a hollandi, a velencei s a francia kormányval, mindenütt felajánlva szolgálatait, de egyszersmind jutalmat is kérve értők. Okult az 1623-iki tapasztalaton, hiszen akkor az európai protestantizmus ügyéért fáradozott, a nélkül, hogy katonákkal vagy pénzzel gyámolították volna. Most „derék fundamentummal akart végezni a keresztény országokkal.“ A francziák erősen biztatták, de mikor látták, hogy Bethlent más körülmények, a francia kormánytól követelt százezer tallér nél-

kül is a diversió végrehajtására fogják birni, elfordultak a fejedelemtől. A velenceiek semmit sem adtak. Quadt, Bethlen követe 1625-ben Hágában volt, midőn Dánia, Anglia és Hollandia szövetséget kötöttek, melyből Bethlent kihagyták. Hanem a szövetséglevél egyik pontjában kimondták a protestáns hatalmak, hogy értesítik Bethlent a szövetségről, s így az erdélyi fejedelem majd elhatározhatja, hogy aláveti-e magát a feltételeknek. Az okirat nagyobb tisztelettel emlékezett volna meg Bethlenről, ha a pénz kérdése nem bántotta volna annyira a hollandi s angol követeket. Azonban mégis tudtára adták Quadtnak, hogy a fejedelem meg fogja kapni a havi 40,000 tallért, ha megcsinálja a diversiót.

Midőn Quadt 1626 ban újra Hágába utazott, Stendalban beszélt Keresztély dán királylyal, ki megígérte neki, hogy Mansfeldet Sziléziába küldi Bethlen segítségére. Másrészt Tholdalagi sürgetésére, a kajmekám a budai pasát szerdára rendelte Bethlen mellé.

Tehát elég jó „fundamentuma“ volt már 1626 nyarán Bethlen készületeinek, de a Hágában megígért pénz még sem érkezett meg. Időközben a protestánsok ügye rosszra fordult Németországban. Bethlennek attól kellett tartania, hogy a császár egészen elfojtja a németországi ellenállást, ha idején közbe nem lép.

Bethlen tehát 1626 augusztusában újra hadat üzent a császárnak. Magyarországra hívta Mansfeldet és János Ernő szász-weimari herceget. Alig hogy e vezérek átkeltek a határon, Wallenstein is Vágújhelyre érkezett.

Most Mansfeld, Wallenstein és Bethlen, a három európai hírű hadvezér magyar földön készültek a mérkőzésre. Bethlen nógrádmegyei táborába vona Murtéza budai pasát, hogy a török ne

kapdossa el a védtelen magyar várakat, s hogy a fejedelmi tábor számban gyarapodjék. Wallenstein

WALLENSTEIN.

szokatlan gyorsasággal Vágujhelyről Nógrád felé indult és szeptember 31-én meg akart ütközni Beth-

lennel Drégely-Palánknál. De Bethlen ügyes csellel kikerülte az ütközetet; mint már annyiszor, most sem akarta kitenni egész seregét az erős német gyalogság támadásának. Hanem visszavonult Szécsényig. Ekkor Wallenstein is visszavezette seregét a Vág partjára. Bethlen huszárjai, továbbá az éhség és betegség erősen fogyasztották a nagy német hadvezér seregét.

Bethlen tehát sokat ért el. Elvonta Wallenstein a német harcztérről, s aránylag csekély áldozatok árán majdnem megtörte a császár büszke hadseregét. Növelte hírnevének félelmetességét. De nem tartotta tanácsosnak tovább folytatni a harczot. Mansfeld fáradtan és halálos betegen, fáradt és megfogyatkozott sereget vezetett az országba. Bethlent formálisan felvették ugyan szövetségükbe a protestans hatalmak, de már akkor, midőn a fejedelem keveset bízott bennök. Közülök csak a dán király küldött Bethlennek harmincz-ezer tallért, s azt is csak 1626 végén. Még nagyobb baj volt az, hogy a perzsák ez évben Bagdadnál a törökre oly nagy csapást mértek, a minőt talán soha sem szenvedett addig a török birodalom. A magyar rendek pedig már a támadás elején is „igen gyarlóul ültek fel.“ Bethlen tehát az 1626-iki támadást a pozsonyi békével fejezte be, mely a nevezetesebb nikolsburgi pontokat, vagyis a politikai és vallásos szabadságokat is megerősítette. Ez az eredmény a császár dessauai és lutteri győzelmei és a török bagdadi veresége évében nagy jelentőségű volt.

Bethlen az 1627-iki szőnyi béketárgyalásokra is elküldötte követét, mint 1625-ben a gyarmatiakra. Csakhogy a szőnyi ajánlat különbözött a gyarmatitól. Most Bethlen nem a hét megye függetlenségére gondolt, hanem azt kívánta, hogy a két császár ismerje el Erdély s a hozzá kap-

csolt Moldva és Havasalföld függetlenségét. Ez ajánlattal is úgy járt, mint a szőnyivel.

GUSZTÁV ADOLF.

Indítványa összefüggött a nagy tervvel, mely a pozsonyi béke óta oly élénken foglalkoztatta

lelkét. Számított arra, hogy Gusztáv Adolf nem-sokára tevékeny részt vesz a német háborúban. Remélte, hogy hasznát látja a svéd-német háborúnak, kivált Lengyelországban. Mert régóta foglalkozott a gondolattal, hogy elnyerhetné a lengyel trónt. 1628 végén már készült is a háborúra s nagy, messzeágazó diplomatai munkásságot indított meg, mely terve szerint Konstantinápolytól Moszkváig s innen Európa éjszaknyugatára terjedt volna. Bizonyára nem oly megfontolatlanul fogott

TÖRÖK KÖVET BEVONULÁSA BÉCSBE.

volna e vállalathoz, mint Báthory Gábor, vagy mint később II. Rákóczy György.

De mire követei Moszkvába érkeztek, Bethlen már nem élt. Vizi betegségben halt meg; 1629. november 15-én délelőtt tizenegy órakor, „ő szent felsége szép csendes halál által magához szólítá“ Bethlen Gábort negyvenkilencz éves korában.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Bethlen jellemrajza.

A nagy fejedelem külföldi kortársai nem birták megérteni a fejedelem cselekvésének bonyodalmas motivumait. Roe Tamás, a nagy művelt-

ségű angol diplomata, kinek sok dolga volt Bethlennel, megvallja egyszer, hogy nem érti az erdélyi fejedelmet. A nem értés hamar változik gyűlöletté. Bethlent valóban gyűlöletes színben tüntették fel azok, kik nem bírták legyőzni, vagy kihasználni, s e kortársak rossz indulata sugalmazza még ma is egyes külföldi történetírók ítéleteit.

De mi tudjuk, hogy minő érzésből kell magyaráznunk Bethlen politikáját. Kora ifjúságától egész haláláig az a meggyőződés vezette eljárásában, hogy Erdély csak a török oltalom alatt őrizheti meg szabadságát; már pedig ő is átérezte, a mit Bocskay mondott, hogy a független Erdély pajzsa a magyar nemzetiségnek. Forgács Zsigmond és Homonnay támadásai még erősebben ösztönözték Székely Mózes és Bocskay hagyományának tiszteletére. Végreendetében is arra kéri a rendeket, hogy ne álljanak a német mellé, s bizzanak a török nemzetben, kit az isten a hazának „pajzsul való oltalmára“ rendelt.

E gondolatnak híve volt akkor is, midőn a császár leányát kérte, midőn az udvar hű alattvalójának igyekezett feltűnni.

Bethlen a töröknek „pajzsul való oltalmát“ nem akarta szolgai alázatossággal meghálálni. Sokszor vádolták azzal, hogy egész életében rabja volt a töröknek. Pedig ebből csak annyi igaz, hogy tapasztalatai alapján a pogányt néha kénytelen volt többre becsülni, mint bizonyos keresztényeket. „Ismerem a törököt természetében“ szokta mondani s több joggal mondhatta ezt, mint azok az államférfiak, a kik érzékenyen szónokoltak a pogány embertelenségéről, de nem áttaláltak keresztény ellenségeik ellen titkon felizgatni a török politikát.

Igaz, hogy Bethlen áldozatokat hozott a török barátságért, ha látta, hogy nem boldogul

más úton. De azért megőrizte és egyre növelte függetlenségét. Leszállította a török adót, megkevesítette a császár s a vezérek ajándékát; ellenfelei a portán nem ok nélkül hangoztatták, hogy a török katonák 1623 óta inkább Bethlen érdekeit szolgálták, mintsem a portáét. Az 1621-iki hadjárat óta a török megbecsülte hatalmas vasallusát, nem küldözgette messze földre a szultán táborozásai alkalmával és elnézte némely merészségét. Említettük már, hogy a két császár közt az erős közvetítő szerepére törekedett és ezért kívánta terjeszteni Erdély határait. Ugy hitte, hogy ezt a szerepet utódjaira is átszállíthatja és így hosszú időre biztosíthatja az egész nemzetet és Erdélyt a Basta korabeli események megújulása ellen.

Nem úgy sikerült minden, a hogy kívánta. De igen sokat ért el. Elérte, hogy a cseh alkotmány megsemmisítése idején Ferdinánd kénytelen volt megújítani a bécsi békét s hogy uralkodása alatt ellenség nem merte háborgatni Erdély területét. A kis országot az európai politikának jelentékeny tényezőjévé tette. Lángeszének fáradhatatlan, bár nem mindig sikeres munkája fényt vetett utódjainak trónjára is.

Nem azt akarjuk mondani, hogy Bethlent csupán az általános eszmék vezették törekvéseiben. A dynastai nagyravágyásnak is volt bennök része. Büszke volt származására és még inkább örült annak, hogy a maga erejéből családjának hatalmat és dicsőséget szerzett. Az európai fejedelmek sorában mennél előkelőbb rangot iparkodott kivívni. Királyi pompás, módos, magaviselő fejedelem volt, ahhoz képest udvart is csinosat tart vala — írja Kemény János. Opitz szerint, kelet és nyugat pompája egyesültek palotájában. Nagy céljai elérésére mindenekelőtt katonaságra volt szüksége. Az erdélyi s később a magyar-

országi nemesi fölkelés, a székelyek, a kapuszámos gyalogok és lovasok, a hajduk s más fizetett zsoldosok alkották hadseregét. Legtöbbször becsülte a zsoldosokat, a nemesi fölkelésben nem igen bi-

BETHLEN GÁBOR.

zott. Nem győzte eléggé gúnyolni a magyar urak idegenkedését a tábori élettől. A lovasság volt seregének legjava. Bethlen egész stratégiája a könnyű lovasság harcmódján alapult. E stratégiával

alázta meg Buquoyt, Monte-Negrót és Wallensteint. Hadakozása jól kipróbált módjának követését végrendeletében is ajánlja utódjainak, szívükre kötve, hogy „a némettel szemben való viadalt elkerüljék minden úton.”

A harczmezőn nevelkedett. 1623 végén azt mondta, hogy negyvennégy harczon volt. Gyönyörködött a hadiszemlékben, melyeknek akkor nagy jelentősége volt. Egy alkalommal reggeltől estig lovon volt és tizenháromezernégyszáz embert mustrált meg. Az ellenség előtt nem kimélte magát. Sokszor hált táborostól a hó hátán. Midőn 1621-ben Füleket ostromolta, egész éjjel ott forgolódott a sánczok körül és semmit sem aludt. Sátrát többször járta át az ellenség golyója, de a fejedelem nem akart tovább költözni. Pozsony alatt 1621-ben egy golyó feje mellett röpült el. Hivei vigyázatra intették, de ő azt mondogatta, hogy a fejedelmek életét Isten őrzi.

Fegyelmet tartott, a mennyire akkor lehetséges volt; eléggé intette katonáit a jámbor életre. 1621 nyomán táborában tiz prédikátor volt és mindennap huszonnyolcz helyen megütötték a dobot prédikációra és könyörgésre.

De legnagyobb diadalait a diplomatia téren vivta ki. Mestere volt az elhitetésnek. Egészen beleélte magát annak lelkébe, a kit meg akart győzni. Kétkelő mosolylyal olvasták nagyításait azok, a kik már egyszer csalódtak benne, de mintha valami bűvölet vett volna rajtuk erőt, mindig hajlandók voltak hinni. Egy kevésbé maga is hitt abban, a mit elhíttetni akart s ez a csekély őszinteség az őszinteség nagy hiányában megzavarta ellenfelét. Tulajdonkép ellenfeleinek mondhatjuk szövetségeseit is. Bethlen senkiben sem bízott s mindenkinek kezéből kisiklott.

Erősen vezetett és jól rendezett államra akart

támaszkodni, midőn messze kalandozó tervei való-
sításán fáradozott. Pedig rendezetlen s majdnem
elpusztult államot vett át elődjétől.

Az államháztartás rendezésére és vállalataira
pénz kellett. Nagy adókat vetett ki, évenként ti-
zenhat, sőt huszonnégy forintot is szavaztak meg
erdélyi országgyűlései egy kapu után. Vegyük
még ehhez a gyakori hadviselések terheit.

Hinnünk kell tehát, hogy Bethlen ellenségei
nem egészen alaptalanul terjesztették a fejedelem
népszerűtlenségének hírét. Pedig az elfogulatlanok
elég jelét láthatták annak, hogy Bethlen nemcsak
a fiscus érdekeivel törődik. Igaz, hogy sok
rossz ötpénzes garast veretett, az úgynevezett
Bethlen-garast, de ekkortájt Ferdinánd területé-
nek ép oly nagy baja volt az értéktelen aprópénz
miatt, mint a Bethlenének.

Bethlen azonban 1625 végén segített a ba-
jon és Nagybányán és Kassán oly jó pénzt vere-
tett, mely sokáig forgott Erdélyben. A pénzviszo-
nyok zavarossága összefüggött a bányák elhanya-
golt állapotával. Bethlen uralkodása kezdetén az
erdélyi arany- és ezüst-bányák beroskadoztak és
megteltek vízzel. Bethlen a nikolsburgi béke után
körülbelül kétszáz magyarországi bányászt telepí-
tett le Erdélybe s nagy költséggel műveltette a
bányákat.

A mesteremberek telepítése uralkodása leg-
első teendői közé tartozott. Erdélynek szüksége
volt iparosokra, Bethlen mindenfelől hivogatta
őket. 1621-ben a Morvaországból elűzött anabap-
tistákat küldötte Erdélybe s Alvinczen rendelt
nekik lakóhelyet. A szász mesteremberek nem
igen örültek a különféle mesterséghez értő ana-
baptisták bevándorlásának. Bethlen azonban úgy
hitte, hogy a verseny nem fog ártani. Segítette a
szegény jövevényeket és kimondatta az ország-

gyűléssel, hogy senki se háborítsa őket vallásukban.

A rossz pénz okozta, hogy az iparosok és kereskedők nagy áron kínálták czikkeiket. A hivatalos árszabások nem igen segítettek a bajon. De midőn Bethlen jobb pénzt veretett, szigoruan megkövetelte, hogy az iparos és kereskedő a kiszabott árakhoz tartsa magát. Különösen a görög kereskedők kegyetlen birságot fizettek, mikor az országos biztosok nem voltak megelégedve a követelt árakkal.

Különben elég élénk volt akkor az erdélyi kereskedelem. Az erdélyi kereskedők ként, viaszt, rezet, sőt, ökröt, lovat és ökörbőrt vittek Lengyelországba, Ausztriába, Velenczébe és Törökországba. Bethlen volt az ország első kereskedője. Néha eltiltotta az ökör, ló, vagy viasz kivitelét, hogy megdrágítsa a saját áruit. 1625-ben el volt tiltva Erdélyből az ökörkivitel, s ez évben egyszerre másfélezer ökröt hajtatott Bethlen a „bécsi kőre.“

A fejedelmi pénztárnak mennél több jövedelemre volt szüksége. Bethlent még barátjai is fős vénységgel vádolták. De Bethlen a vádakra azt felelte, hogy pénzt kell gyűjtenie, nehogy szükség esetén másokra szorúljon. Midőn a lengyelországi vállalatot tervezte, büszkén emlegette, hogy kincstára el van látva a szükséges eszközökkel.

Különben nem kimélte a pénzt, ha az egyházra, az oktatásra, a művészetre, vagy fejedelmi házának fényére kellett költenie. Mily bőven áldozott a fejevári iskoláért. Élete utolsó éveiben nagy örömmel látta az intézet virágzását. Arra törekedett, hogy a főiskolát a németországiakkal egy sorban emlegessék. Azért kerestette számára a hirneves külföldi tanárokat és halálos

betegségében nagy vigaszára szolgált, hogy Alsted, a nagy teologus Erdélybe igérkezett. Más protestáns főiskoláról is gondoskodott és másutt is taníttatott ifjakat. „Gyönyörködött igen abban,“ — írja Kemény János — „az mely hazafiában jó indulatot látott, bezzeg valóban apjuk is volt, nemkülönben tanítván, oktatóván szegény benünket mint jó atyafiait; látni, hallani örömet küldözött, segített maga költségén.“

Igy taníttatta öcscsének két fiát, Istvánt és Pétert, a kiket utódjainak jelölt ki, utaztatta őket, ajánlotta nekik az idegen nyelvek tanulását. Papokká, tudósokká, diplomatakká s hadi mérnökökké akarta nevelni a tehetségesebb erdélyi ifjakat. Támogatta az írókat. Kedvelte a jezsuiták módját, akik jó rhetorokká nevelik tanítványaikat.

Iskolázottságának hiányát pótolni akarta férfi korában. Szerette a könyveket, tábori székeirein könyveket is vittek utána. A bibliát sokszor átolvasta; a hadi tudomány, a történet, a theologia s az európai államok viszonyai igen érdekelték. De maga mondja, hogy „deakul sohasem tanult s magyar írásnál egyebet nem tud.“ Rendkívül szeretett építeni. Lengyelországból, Németországból és Olaszországból hozatott kőműveseket, szobrászokat és építészeket. Nemcsak várfalakat és bástyákat építtetett nagy gonddal, hanem pompás házakat Fejérvárott, Radnóton, Alvinczen, Balászfalván, Fogaras és Várad városaiban.

Gyulafejérvár pusztá hely volt, midőn Báthory Gábor elhagyta Erdélyt. Bethlen igazán fejedelmi székhelylyé változtatta. A nyugat felől való hegyekből forrásvizet vitetett a városba.

Az 1627-iki országgyűlés elhatározta, hogy minden vármegye, szék- és város házakat építtet Fejérvárott. Bethlen építtette a vajda-hunyadi vár délkeleti szárnyát s átalakíttatta a várbeli lakó-

házat. Itt közvetlenül érintkezett munkája a Hunyadiak munkájával s mintha általában azon lett volna, hogy feltámassza Mátyás király korát. Bizonyos, hogy Mátyás könyvtárát ki akarta szerezni a töröktől. A zenében ép oly öröme volt, mint az építésben. Egy olasz zenésznek, Baglioninak, a ki a pápa zsoldján élt, ezer aranyat ígért évenként, hogy Erdélybe csábítsa. Don Diego, spanyol muzsikus, olaszul beszélő zsidó szintársasággal mulattatta az udvart. Különösen Brandenburgi Katalin bevonulása óta a fényes balletek gyakoriak voltak a gyulafejevári palotában.

Az érzéseiben és szokásaiban annyira magyar fejedelem érdeklődött az idegen szokások iránt és nagyra becsülte az idegen nemzetek érdemeit. Jól bánt a szászokkal. Ajánlotta nekik, hogy férjenek meg a magyarokkal. Fogadják be városaikba a nemességet és erősítsék meg rokoni kötelékkel a barátságot. A szászok azonban makacsul ragaszkodtak kiváltságaikhoz. Bethlen nem akarta sérteni Erdély hasznos polgárait, a szászok pedig, kik eleinte annyira irtóztak Bethlentől, később megszerették a fejedelmet és áldották emlékét.

Bethlen általában nem bántotta a kiváltságokat, csak azokat üldözte, melyek lazították a központi hatalom erejét.

Azokat a székelyeket, a kik jobbágyoknak kötötték magukat, hogy a hadi szolgálattól menekedjenek, visszatérítette a „szolgáló rend” közé. Az oláhok állapotán is javítani akart. A bibliát le akarta fordíttatni oláh nyelvre. Halála e téren is nagy tervekben okozott fenakadást. Azt hitte, hogy a durva pópáktól vezetett oláhság hite alig nevezhető vallásnak. Cyrill pátriárkha támogatása reményében Calvin hitére szerette volna

őket téríteni. E törekvésekben Bethlent nem a nemzetiség érdeke, hanem a vallás és művelődés szempontja vezette.

Buzgó hive volt egyházának. Nem kell komolyan vennünk, hogy néha hitegette az udvart katholizáló szándékával. Ha utazott, a pap is ott volt közelében. Sokféle kedvezményben részesítette egyházát. Megnemesítette a papokat és utódjaikat. Az evangélikus egyház lelkészeiről is gondoskodott. Ellensége volt azoknak a szász papoknak, kik az orthodox lutheranizmushoz ragaszkodtak. A külföldre küldött ifjaknak Pareus heidelbergi tanár leczkéit ajánlotta, mert Pareus a kalvinisták és lutheranusok uniójának volt szószólója. Alvinczy Pétert is azért szerette, mivel Pareus tanait követte.

A fejedelem türelmes volt mindenki iránt, az unitariusokat sem bántotta, pedig azt monddta, hogy legörömbösebben őket üzné ki országból. És mi csodálatosabb, a katolikusokat sem igen háborgatta. Nem türte a katolicizmus uralmát vagy terjesztését, de nem bolygatta a hívők vallásszabadságát. Kényes természetű katonai s diplomáciai feladatokat bizott katolikus híveire. A jezsuitákat is támogatta olykor, térítő buzgalmutat nem szenvedte, de megbecsülte érdemeiket. Káldy Györgyöt, a jezsuita biblia-fordítót, szívesen hallgatta, támogatta és fel is használta a bécsi udvarral való jó viszony helyreállítására. Kiváltságokat adott a zsidóknak ép úgy, mint az anabaptistáknak, hogy a kereskedők rendjét gyarapítsa. De a szombatosokat üldözte, untig elégnek tartotta Erdélyben a felekezeti szakadozottságot.

Az igazságszolgáltatás terén emlékezetre méltó munkát végezett, midőn kodifikáltatta a perrendtartást. Kegyelmes igazságszolgáltatása ép

úgy ritkitja párját korában, mint vallási türelme. 1621-ben írja, hogy „eddig egy nemes embert is meg nem ölettem.” Valóban csodálatos volt az a nagylelkű okossága, hogy hamar megbocsátott árulóinak. Másrészt azonban keményen sujtott, ha javithatatlan volt a bűnös, vagy bűnét szerfelett ártalmasnak tartotta. De ha összehasonlítjuk eljárását elődjeivel, vagy a korabeli fejedelmek szokásaival, el kell ismernünk, hogy igaz érzéssel írta e szavakat: „a megtérő bűnösökért halt meg Krisztus urunk.” Elég erősnek érezte magát a kegyelmességre, a félnék s ideges zsarnokok kegyetlensége távol volt lelkétől. Volt valami patriarkális nyájasság szigorúságában, a kipróbált hűséget pedig meleg ragaszkodással viszonozta.

De korát tekintve, ne csodáljuk, hogy Bethlen is babonás volt. A szombatot szerencsés napjának tartotta. Hitt a bűvölésben, a boszorkányok, nézők és jövendőmondók mesterségében.

Mindez nem zavarta értelmének erejét. Tulajdonképp mindent egyedül végzett, „egyedül gondviselő vagyok” írja a táborból nejének. „Annyi gondom vagyon” — írja máskor — „hogy egészségem is szinte megbomol miatta, naponta csak a levelek olvasása is elég gond nekem, ha választ nem adnék is reájok mindjárt.” A nagy munka s a nem egészen mértékletes életmód hamar aláásták egészségét. Már 1620-ban is kinozta a vesebaj, mikor még elég erősnek s egészséges színűnek látszott. Nagy feje volt, rövidre nyirt haja régi magyar mód szerint elől üstökbe volt csavarva; magas homloka alatt nagy szemek csillogtak, széles szája volt s hosszú, fekete, de korán őszülő szakált viselt.

Betegségének haladása nem törte meg munkakedvét. Terveiről nem mondott le, mert sokáig

bizott gyógyulásában, de a halálra is készült, nagy, erős férfiúi bátorsággal. Rendezte családját és országa ügyeit, hogy halála után fel ne bomoljon mindaz, a minek megerősítésén annyit fáradozott. Nehéz küzdelem után várta az örök nyugalom. Sokáig és keményen tusakodott oly hatalmakkal, melyeknek pánczéljáról a jámborság fegyverei visszapattantak volna. Természetes, hogy sokszor visszásnak tűnt fel viselete, pedig nagy erkölcsi érzés élt lelke mélyén. Számadásra kötelezett szolgának érezte magát. Erős hite volt munkája jelentőségében, nemzetét boldogító s istennek tetsző mivoltában. Halála napján, midőn már nem tudott szólni, papirost és tollat kért s e szavakat jegyezte fel: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? senki nincsen bizonyára, bizonyára nincsen.”

TARTALOM.

Bevezetés	3
I. Ifjuság	4
II. A nagy háboru előtt	15
III. Az első támadás	29
IV. Bethlen utolsó támadásai	52
V. Bethlen jellemrajza	61

